

Βαβίλης Παπαγεωργίου

ΝΑΙ, ΒΙΡΤΖΑΝΙΑ,

ΥΠΑΡΧΕΙ

Άγιος Βασίλης!

Εικονογράφηση: Λίλα Καλογερί

Βασιζόμενο σε αθηναϊκή ιστορία

ΝΕΑΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΟΤΗ

Το μήνυμα, 2001

Οι Εννέα Καίσαρες, 2004

Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη, 2007

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας, 2008

ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΥΚΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Στη διαπασών, 2009

ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Άλφα, 2009

ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Μια αστεία επιδημία, 2010

Ιπτάμενες σελίδες, 2011

ΕΠΑΙΝΟΣ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ, 2011

Οι άρχοντες των σκουπιδιών, 2012

ΒΡΑΒΕΙΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Σχολική παράσταση, 2013

ΕΠΑΙΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!, 2013

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΝΑΙ, ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΛΙΛΑ ΚΑΛΟΓΕΡΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Έτος 1ης έκδοσης: 2013

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

T: 210-330.12.08 – 210-330.13.27 F: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5674-8

«**Μ**ΠΑΜΠΑ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ;»

Η οκτάχρονη Βιρτζίνια ίσα που άκουσε τον εαυτό της να προφέρει αυτά τα λόγια. Στεκόταν στο παράθυρο του σαλονιού κι έβλεπε τα φώτα στο δρόμο να ανάβουν, το χιόνι να πέφτει όλο και πιο πυκνό και τους ελάχιστους ανθρώπους που κυκλοφορούσαν να τρέχουν κρατώντας τα ψώνια τους. Σίγουρα θα πήγαιναν στα σπίτια τους – θα είχαν τελειώσει τις δουλειές τους και θα βιάζονταν να γυρίσουν στις οικογένειές τους και στο αναμμένο τους τζάκι.

«Μπαμπά, υπάρχει Άγιος Βασίλης;» της ξέφυγε για μία ακόμα φορά.

Οι καμινάδες όλης σχεδόν της πόλης κάπνιζαν και στα παράθυρα των σπιτιών διακρίνονταν φωτάκια που τρεμόπαιζαν –ίσως από τα κεράκια των χριστουγεννιάτικων δέντρων– και έκαναν τις διάφορες σκιές να κουνιούνται περίεργα. Παντού υπήρχε κάτι το εορταστικό. Μπορεί να ήταν κάποια στολίδια στους δρόμους, από αυτά που έβαζαν οι εργάτες του δήμου της Νέας Υόρκης στους φανοστάτες και στα δέντρα, μπορεί να ήταν οι μυρωδιές που έβγαιναν από τις καπνοδόχους –μυρωδιές όχι μόνο καμένου ξύλου, αλλά και χριστουγεννιάτικων γλυκισμάτων, κέικ και μπισκότων, που φτιάχνονταν με βούτυρο, σοκολάτα και μέλι– ή ίσως, πάλι, να ήταν και η γιορτινή διάθεση των ανθρώπων, που περπατούσαν πιο ανάλαφρα, πιο ξέγνοιαστα, τώρα που πλησίαζαν οι γιορτές.

Η Βιρτζίνια όμως δεν ήταν ευτυχισμένη, δεν ένιωθε όλη αυτή τη γλυκιά προσμονή και χαρά των εορτών.

«Χα, χα, χα, νομίζει ακόμα πως υπάρχει Άγιος Βασίλης», την κορόιδευαν τις τελευταίες μέρες τα παιδιά στο σχολείο κι οι φίλοι της από τη γειτονιά, δείχνοντάς την υποτιμητικά.

Το μικρό κορίτσι ντρεπόταν να λέει πως τα δώρα τής τα έφερνε ο άγιος και τα άφηνε κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο, αφού όλοι πίστευαν πως τα έβαζαν οι γονείς τους εκεί από το βράδυ, όταν έσβηναν τα κεριά και τις λάμπες πετρελαίου κι έστελναν τα παιδιά για ύπνο.

«Βιρτζίνια, δεν υπάρχει Άγιος Βασίλης, έχουμε μεγαλώσει πια και το ξέρουμε», προσπαθούσαν να της εξηγήσουν ο Τομ και η Μπέτυ, που έπαιζαν μαζί της σχεδόν κάθε απόγευμα και οι οποίοι ήθελαν να προστατέψουν τη φίλη τους από τα πειράγματα και τις κοροϊδίες των άλλων παιδιών στο σχολείο και στη γειτονιά – πειράγματα που τις περισσότερες φορές ήταν κακόβουλα και πλήγωναν τη Βιρτζίνια.

«Κυρία, υπάρχει Άγιος Βασίλης;» είχε ρωτήσει τις προάλλες στην τάξη και όλοι οι συμμαθητές της έσκασαν στα γέλια.

Η δασκάλα έσμιξε τα χείλη της, μην ξέροντας τι να απαντήσει, και φρόντισε αμέσως να αλλάξει θέμα.

«Σσς, ησυχία!» φώναξε στην τάξη και όλα τα παιδιά συμμορφώθηκαν γιατί ήξεραν πως, αν συνέχιζαν, η κυρία τους θα χρησιμοποιούσε το χάρακα για να τα τιμωρήσει, ή ίσως ακόμα να φώναζε και το διευθυντή – και τα παιδιά φοβόντουσαν πολύ το διευθυντή.

Η δασκάλα όμως προτίμησε μετά από αυτό να συνεχίσει το μάθημα της Γεωγραφίας και να τους μιλήσει για μακρινές κι άγνωστες χώρες, χωρίς πια να κοιτά τη μικρή Βιρτζίνια, που είχε μείνει με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

«Ναι, υπάρχει και ο Άγιος Βασίλης κι η Κοκκινοσκουφίτσα και ο Κακός Λύκος και τα Τρία Γουρουνάκια», της έλεγαν τα παιδιά στο διάλειμμα γελώντας μαζί της, και το μικρό κορίτσι δεν ήξερε πού να πάει να κρυφτεί από την ντροπή. Κι όσο και να προσπαθούσε να τους εξηγήσει πως οι γονείς της δεν της είχαν πει κάτι αντίθετο, τόσο περισσότερα γέλια τούς προξενούσε.

«Μπαμπά, υπάρχει Άγιος Βασίλης;» ρώτησε ξανά η Βιρτζίνια, αυτή τη φορά πιο δυνατά.

Ο κύριος Φίλιπ Ο'Χάνλον αναγκάστηκε να πάρει τα μάτια του από την εφημερίδα που διάβαζε, τη Σαν της Νέας Υόρκης, και να κοιτάξει για μια στιγμή σκεπτικά την κόρη του, που του είχε απευθύνει το λόγο. Έπειτα ξερόβηξε και άφησε την εφημερίδα πλάι του στην πολυθρόνα. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο σαλόνι η κυρία Ο'Χάνλον, κρατώντας ένα μεγάλο χριστουγεννιάτικο σοκολατένιο κέικ και ο σύζυγός της της έριξε μια ικετευτική ματιά. Εκείνη όμως προσποιήθηκε πως ταχτοποιούσε το τραπέζι, για να μην αναγκαστεί να απαντήσει.

«Εεε... κοίτα, Βιρτζίνια...» είπε τελικά στην κόρη του, που τον κοιτούσε επίμονα όλη αυτή την ώρα. «Δε θα σου πω εγώ, γιατί μπορεί και να μη με πιστέψεις, αλλά αν γράψεις ένα γράμμα στη Σαν της Νέας Υόρκης, αυτοί θα σου απαντήσουν. Και ό,τι πουν αυτοί είναι και το σωστό. Για να γράφει κάτι η Σαν, πάει να πει πως είναι εξακριβωμένο...»

Το πρόσωπο του κοριτσιού φωτίστηκε μονομιάς. Γύρισε ξανά στο παράθυρο και άρχισε να παρατηρεί τις καμινάδες από τα τζάκια που άχνιζαν, προσπαθώντας να διακρίνει τον Άγιο Βασίλη, τα ελαφάκια του και το έλκηθρο. Μέσα της όμως ένιωθε ευχαριστημένη. Γιατί αν έγραφε η Σαν, που ήταν η καλύτερη εφημερίδα της χώρας, ότι υπάρχει Αϊ-Βασίλης, τότε σίγουρα θα ήταν αλήθεια και σωστό – αυτό πια το ήξεραν και τα μικρά παιδιά, όπως αυτή.

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ η μικρή Βιρτζίνια δεν είχε ύπνο. Αφότου την καληνύχτισαν οι γονείς της με ένα φιλί βάζοντάς τη στο κρεβάτι, άρχισε να στριφογυρνά, να ανακατεύει τα σκεπάσματα, να μη βολεύεται με το μαξιλάρι, να την ενοχλεί το φως απ' έξω. Νόμιζε πως άκουγε φωνές και τραγούδια, ήχους από την καμινάδα κι ένα κουδούνισμα από τον ουρανό. Ήξερε, βέβαια, πως όλα ήταν της φαντασίας της, αλλά και πάλι δεν μπορούσε να ησυχάσει.

Κρατώντας το αρκουδάκι της, ανασήκωσε τα σκεπάσματά της και κατευθύνθηκε προς το παράθυρο του δωματίου της. Στο δρόμο δεν κυκλοφορούσε κανείς, η ώρα ήταν περασμένη. Τα περισσότερα κεριά και οι λάμπες από τα σπίτια είχαν ήδη σβήσει, μόνο οι φανοστάτες αερίου στο δρόμο ήταν αναμμένοι.

«Για να γράφει κάτι η Σαν, πάει να πει πως είναι εξακριβωμένο...» άκουγε τα λόγια του πατέρα της, αυτό που της είχε πει λίγες ώρες πιο πριν ξαναβουτώντας την εφημερίδα του. Είχε δίκιο! Η Σαν έλεγε πάντα την αλήθεια. Αν έγραφε πως υπάρχει Άγιος Βασίλης, τότε θα την πίστευαν όλοι, και οι φίλοι της και οι συμμαθητές της και η δασκάλα της, όλοι. Θα σταματούσαν οι κοροϊδίες και τα πειράγματα και όλα τα παιδιά θα έρχονταν να της ζητήσουν συγγνώμη, να της πουν πως έκαναν λάθος και πως μόνο αυτή ήξερε την αλήθεια. Τη Βιρτζίνια όμως δεν την πολυένοιαζε η συγγνώμη των συμμαθητών της, ούτε η επιδοκιμασία της δασκάλας της. Την ένοιαζε μόνο να υπάρχει Άγιος Βασίλης. Τίποτε άλλο!

Αυτό ήταν, θα έγραφε στη Σαν! Και μάλιστα όχι το επόμενο πρωί, ούτε την Κυριακή, μετά την εκκλησία. Θα έγραφε το ίδιο βράδυ κιόλας – τέτοια πράγματα δεν μπορούν να περιμένουν!

Κατευθύνθηκε προς το σαλόνι, εκεί όπου σε μια γωνιά βρισκόταν το γραφείο του πατέρα της. Κρατούσε αγκαλιά το αρκουδάκι της για να της κάνει παρέα και προσπαθούσε να είναι όσο πιο αθόρυβη γινόταν, πατώντας σχεδόν στις μύτες των ποδιών της. Κάθισε στην καρέκλα του πατέρα της και άρχισε να ψάχνει στα σκοτεινά τα πράγματά του για να βρει ένα επιστολόχαρτο.

Κι αν η Σαν έγραφε πως δεν υπάρχει Άγιος Βασίλης;

Η σκέψη αυτή τη στενοχώρησε αμέσως.

«Για να το γράφει η Σαν, πάει να πει πως δεν υπάρχει», φαντάστηκε τον πατέρα της να λέει και τη μητέρα της να κουνάει το κεφάλι της συμφωνώντας μαζί του. Σκέφτηκε τα παιδιά στη γειτονιά και στο σχολείο, που θα της έκαναν πλάκα και θα την κορόιδευαν, όχι μόνο μέχρι να τελειώσουν τα Χριστούγεννα, αλλά και όλες τις άλλες μέρες, ίσως και μέχρι το καλοκαίρι. Φαντάστηκε τη δασκάλα της να την κοιτά με απογοήτευση και να συζητάει με το διευθυντή ότι πρέπει να φωνάξουν τους γονείς της και να τους μιλήσουν για την κόρη τους.

Για μια στιγμή η Βιρτζίνια δίστασε. Ίσως τελικά να διάβαζε πράγματα που δε θα της άρεσαν. Ίσως κιόλας να γελούσαν μαζί της στην εφημερίδα και μετά να πετούσαν το γράμμα της.

Άφησε κάτω την πένα που μόλις είχε πιάσει και παραμέρισε το χαρτί. Κατευθύνθηκε προς το παράθυρο και κοίταξε ψηλά στον ουρανό τα αστέρια που φεγγοβολούσαν. Μέσα της άρχισε να πεισμώνει.

«Εγώ θα το γράψω το γράμμα», μουρμούρισε στον εαυτό της. Δεν άντεχε να ζει με αυτή την αμφιβολία, να μην ξέρει αν υπάρχει ο αγαπημένος της άγιος. «Θα το γράψω κι ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει».

Αποφασιστικά, ξαναπήγε στο γραφείο, πήρε το επιστολόχαρτο και, βουτώντας την πένα στο μελάνι, άρχισε να γράφει πολύ προσεκτικά, στο λιγοστό φως που προερχόταν από το δρόμο.

Αγαπητέ συντάκτη,

Είμαι οκτώ χρονών. Κάποιοι από τους μικρούς μου φίλους λένε πως δεν υπάρχει Άγιος Βασίλης. Ο μπαμπάς μου λέει: «Αν το διαβάσεις στη Σαν, έτσι είναι». Σας παρακαλώ, πείτε μου την αλήθεια: υπάρχει Άγιος Βασίλης;

Βιρτζίνια Ο'Χάνλον

Ο ΦΡΑΝΣΙΣ ΤΣΕΡΤΣ, αρχισυντακτης, δημοσιογράφος και αδελφός του ιδιοκτήτη της εφημερίδας, Γουίλιαμ Τσερτς, τινάχτηκε από τη θέση του σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός. Κρατώντας ένα μικρό χαρτί, κατευθύνθηκε αμέσως προς το γραφείο του αδελφού του, κατόχου της μεγαλύτερης και σοβαρότερης εφημερίδας της Νέας Υόρκης, και χωρίς να χτυπήσει την πόρτα, μπήκε μέσα διακόπτοντας ένα συμβούλιο. Ο Γουίλιαμ ήταν εκεί με αρκετούς άλλους δημοσιογράφους και συζητούσαν για τα θέματα των επόμενων ημερών.

«Γιατί σ' εμένα; Γιατί να έρθει αυτό το γράμμα σ' εμένα;» αναρωτιόταν φωναχτά ο Φράνσις Τσερτς, αφού διάβασε το κείμενο του μικρού κοριτσιού σε όλους.

Κανείς δεν του απάντησε, όλοι όμως ένιωσαν ανακουφισμένοι που δεν έλαβαν οι ίδιοι την επιστολή με το ερώτημα: «Υπάρχει Άγιος Βασίλης;» κι άρχισαν να λένε τη γνώμη τους, διακόπτοντας ο ένας τον άλλον.

«Δε γίνεται να πούμε ψέματα, η Σαν λέει πάντα την αλήθεια».

«Μα θα απογοητεύσουμε ένα μικρό παιδί».

«Θα χαθεί η μαγεία των Χριστουγέννων αν αρνηθούμε τον Αϊ-Βασίλη».

«Ναι, αλλά θα πιάσουν να πιστεύουν πλέον σ' εμάς, θα αγοράζουν τις άλλες εφημερίδες».

Ο Φράνσις δεν ήξερε τι να κάνει, άλλοι του έλεγαν να απαντήσει στο γράμμα κι άλλοι να μη δώσει σημασία. Όμως ακόμα κι εκείνοι που του έλεγαν να απαντήσει, δε συμφωνούσαν μεταξύ τους. Κάποιοι τον συμβούλευαν να επιβεβαιώσει την ύπαρξη του Άγιου Βασίλη και κάποιοι άλλοι να τη διαψεύσει. Ήταν σχεδόν μοιρασμένες στα δύο οι γνώμες, όλοι έκαναν φασαρία κι ο καθένας προσπαθούσε να υποστηρίξει τη δική του άποψη.

«Σταματήστε, σταματήστε επιτέλους!» ακούστηκε μετά από λίγη ώρα η βροντερή φωνή του Γουίλιαμ Τσερτς, του ιδιοκτήτη.

Όλοι σταμάτησαν αμέσως, δε γινόταν να προστάζει κάτι το αφεντικό και να μην υπακούσει κάποιος.

Ο κύριος Τσερτς καθάρισε τη φωνή του, για να φανεί σταθερή και αποφασιστική, και μιλώντας αργά είπε στον αδελφό του:

«Φράνσις, είσαι ο πιο έμπειρος δημοσιογράφος και συντάκτης της εφημερίδας. Το θέμα το αφήνω πάνω σου, κάνε όπως νομίζεις. Ό,τι όμως και να απαντήσεις, να είσαι σίγουρος πως όλοι εμείς θα σε υποστηρίξουμε χωρίς αντιρρήσεις». Κι ύστερα, απευθυνόμενος στους υπόλοιπους δημοσιογράφους, ρώτησε: «Έτσι δεν είναι;»

«Ννν... ναι...» ακούστηκαν δυο τρεις δειλές φωνές.

«Ξαναρωτάω: έτσι δεν είναι;» επανέλαβε, φωναχτά τώρα, ο Γουίλιαμ Τσερτς.

«Ναι!» ακούστηκαν εξίσου δυνατά όλοι οι εργαζόμενοι που συμμετείχαν στο συμβούλιο.

Ο Φράνσις βγήκε σκεπτικός από το γραφείο. Κοιτούσε το πάτωμα μην ξέροντας πώς να απαντήσει, τι να κάνει με το γράμμα. Να το άφηνε σε μια γωνιά και να έκανε πως το ξέχασε; Να απαντούσε κάτι γενικό, όπως, ας πούμε, πως ο κάθε ένας πιστεύει σε αυτό που θέλει;

Ήταν όμως επαγγελματίας και σοβαρός δημοσιογράφος, όλοι σέβονταν κι εκτιμούσαν τη γνώμη του, δεν μπορούσε να κρύβεται πίσω από τις λέξεις. Έπρεπε να γράψει κάτι καλό —αν τελικά έγραφε— κάτι

που θα ήταν αντάξιο της φήμης της εφημερίδας τους. Κάτι που θα ταίριαζε στη μεγάλη Σαν της Νέας Υόρκης. Τι να ήταν όμως αυτό;

Κάθισε στο γραφείο του και έπιασε με τα δυο χέρια το κεφάλι του. Τα Χριστούγεννα πλησίαζαν, θα έπρεπε να γράψει και γι' αυτά κάτι. Όσο και να σκεφτόταν όμως, τίποτα δεν του ερχόταν στο μυαλό.

Μετά από λίγη ώρα η σκέψη του άρχισε να ταξιδεύει στα παλιά, σχεδόν τριάντα χρόνια πίσω, όταν ήταν ένας νεαρός δημοσιογράφος της καινούριας, τότε, εφημερίδας Σαν της Νέας Υόρκης και τον είχαν στείλει να καλύψει το μεγάλο πόλεμο μεταξύ Βόρειας και Νότιας Αμερικής...

Σε κάποια αμερικανική επαρχία, Χριστούγεννα 1863

ΤΑ ΚΛΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ στην πρόχειρη εκείνη σκηνή που είχε στηθεί έξω από την καμένη εκκλησία για να στεγάσει ένα αυτοσχέδιο ορφανοτροφείο έφταναν πολύ μακριά. Όλα τους είχαν χάσει τους δικούς τους στον πόλεμο, όλα τους ήταν πολύ μικρά — πέντε κι έξι χρονών τα περισσότερα, κοντά δέκα θα έφτανε το μεγαλύτερο.

Ο Φράνσις Τσερτς δίσταζε να μπει στη σκηνή, ενώ ο φωτογράφος από πίσω του κοντοστεκόταν περιμένοντας να δει τι θα κάνει και να τον ακολουθήσει. Και να έμπαινε στη σκηνή τι να περιέγραφε; Το πόσο δυστυχισμένα ήταν τα μικρά παιδιά; Ότι δεν είχαν να φάνε παρά μόνο όσα τους πήγαιναν οι γυναίκες από το χωριό, από το υστέρημά τους κι αυτές; Πως πλησίαζαν Χριστούγεννα, τα οποία θα ήταν τα χειρότερα της ζωής τους;

Ο Φράνσις πήρε μια βαθιά ανάσα και έκανε νόημα στο φωτογράφο. Εκεί όπου είχαν φτάσει, δεν μπορούσαν πλέον να κάνουν πίσω, έπρεπε να γραφτεί το κομμάτι για την εφημερίδα, να διαβάσει όλος ο κόσμος για τα δεινά του πολέμου.

Ανασήκωσε το ύφασμα για να μπει στη σκηνή. Μέσα ήταν σκοτεινά, τα μάτια του έκαναν λίγη ώρα για να συνηθίσουν. Αυτό που είδε δε θα το ξεχνούσε ποτέ. Τα περισσότερα παιδιά ήταν ξαπλωμένα πάνω στα ράντζα τους, σκεπασμένα με κάτι ξεφτισμένες κουβερτούλες που ελάχιστα τα προστάτευαν από το κρύο. Κάποια είχαν καταφέρει να κοιμηθούν, άλλα δεν μπορούσαν να κλείσουν μάτι από την πείνα και κάθονταν ακίνητα, με το βλέμμα καρφωμένο στην οροφή της σκηνής. Δυο νοσοκόμες κι ένας παπάς τούς έβαζαν κομπρέσες με δροσερό νερό για να τους πέσει ο πυρετός και τους ταχτοποιούσαν τα μαξιλάρια για να είναι ξαπλωμένα πιο άνετα.

«Σσς...» έκανε ο Φράνσις στο φωτογράφο που τον ακολουθούσε, μην τυχόν τα ξυπνήσει ή τα ενοχλήσει — δε θα τράβαγε φωτογραφίες, το είχε αποφασίσει, δεν είχε το δικαίωμα να ταραξεί την ησυχία αυτών των δυστυχισμένων παιδιών.

Έκανε να κατεβάσει το σακίδιο από τον ώμο του για να βγάλει το σημειωματάριό του, όπου θα κατέγραφε όσα θα του έλεγαν οι νοσοκόμες. Καθώς το κατέβαζε όμως, ένα παιδάκι, θα 'ταν δε θα 'ταν επτά χρονών, σαν να είχε ξυπνήσει από βαθύ λήθαργο, ανασηκώθηκε στο ράντζο του με όσες δυνάμεις είχε και, λουσμένο στον ιδρώτα, φώναξε χαρωπά με όση φωνή τού απέμενε:

«Ο Άγιος Βασίλης! Ο Άγιος Βασίλης!»

Ο Φράνσις παραξενεύτηκε, δεν ήξερε πώς να αντιδράσει.

«Ξυπνήστε, σας λέω, είναι ο Άγιος Βασίλης και ο βοηθός του!»

Ένα ένα, τα παιδιά άρχισαν να ξυπνάνε και να ανακάθονται στα κρεβάτια τους, οι νοσοκόμες έτρεχαν για να ελέγξουν το σφυγμό τους και να τους δώσουν νερό να πιουν. Ο φωτογράφος είχε μείνει ακίνητος πίσω από τον Φράνσις, ο οποίος έβγαλε από το σακίδιό του καραμέλες, κάτι μπισκότα, μια σοκολάτα και λίγο ψωμί που είχε για να φάει κι άρχισε να το μοιράζει στα παιδιά. Αμέσως ο συνεργάτης του τον μιμήθηκε. Μειιάς όλα τα ορφανά άρχισαν να χαμογελάνε, να ξεθαρρεύουν όλο και πιο πολύ, να τον πλησιάζουν και να παίρνουν από τα χέρια του τα «χριστουγεννιάτικα» δώρα τους, μια καραμέλα, ένα κομματάκι σοκολάτα, ένα μπισκότο, λίγο ψωμί. Τα προσωπάκια τους είχαν φωτιστεί και το χαμόγελο εμφανίστηκε και πάλι, μετά από πολύ καιρό, στα χείλη τους. Ζούσαν τα τέλεια Χριστούγεννα, έδειχναν

έστω και για λίγες, ελάχιστες, στιγμές ευτυχισμένα, έδειχναν πως είχαν ξεχάσει τα βάσανα και τις στενοχώριες τους και γιόρταζαν όλα μαζί σαν μια μεγάλη οικογένεια. Κι όταν ο Φράνσις διαπίστωσε πως δεν είχαν πλέον κάτι άλλο να τους δώσουν, ούτε αυτός ούτε ο φωτογράφος του, αποφάσισε πως δε θα ρωτούσε τίποτα τις νοσοκόμες και τον ιερέα, πως θα έφευγε για να μη χαλάσει αυτή την ανέλπιστα γιορτή, την οποία είχε στήσει άθελά του ο ίδιος.

«Γεια σας, παιδιά!...» χαιρέτησε βγαίνοντας από τη σκηνή.

Και όλα τα παιδιά μαζί, που ψήνονταν από τον πυρετό, του έστελναν φιλιά και τον ευχαριστούσαν...

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΗ των τριάντα χρόνων, ο Φράνσις Τσερτς πήρε την πένα του κι άρχισε να απαντά στο γράμμα της Βιρτζίνια.

Το κείμενο που τελικά δημοσιεύτηκε ήταν το εξής:

Βιρτζίνια, οι φίλοι σου κάνουν λάθος. Έχουν επηρεαστεί από το σκεπτικισμό της εποχής μας. Δεν πιστεύουν παρά μόνο σε ό,τι βλέπουν. Νομίζουν ότι τίποτα δεν υπάρχει αν δεν μπορούν να το αντιληφθούν με το μικρό τους το μυαλό. Όλα τα μυαλά, Βιρτζίνια, ανεξάρτητα από το αν είναι μεγάλων ανθρώπων ή παιδιών, είναι μικρά. Σ' αυτό το τεράστιο σύμπαν ο άνθρωπος είναι ένα μικρούτσικο έντομο, ένα μυρμήγκι. Το ίδιο μικρή είναι και η νοημοσύνη του. Πώς λοιπόν να χωρέσει το μυαλό του όλη την αλήθεια και τη γνώση για τον αχανή κόσμο που μας περιβάλλει;

Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!

Υπάρχει, όπως σίγουρα υπάρχουν η αγάπη, η γενναιοδωρία, η στοργή κι η τρυφερότητα, που ξέρεις ότι σε περιστοιχίζουν και δίνουν στη ζωή σου ομορφιά και χαρά. Αλίμονο! Πόσο ζοφερός θα ήταν ο κόσμος μας αν δεν υπήρχε ο Αϊ-Βασίλης. Θα ήταν τόσο ζοφερός, όσο αν δεν υπήρχαν Βιρτζίνιες. Γιατί τότε δε θα υπήρχε ούτε κι η αγνή πίστη των παιδιών, η ποίηση, η φαντασία, που κάνουν υποφερτή τη ζωή μας. Δε θα λαμβάναμε χαρά παρά μόνο μέσω των πέντε αισθήσεων. Το φως με το οποίο η παιδικότητα γεμίζει τον κόσμο θα έσβηνε.

Δεν πιστεύουν στον Αϊ-Βασίλη! Κι άλλοι δεν πιστεύουν στις νεράιδες! Μπορεί να πείσεις τον μπαμπά σου να προσλάβει ανθρώπους να παρακολουθούν όλες τις καμινάδες την παραμονή των Χριστουγέννων για να τσακώσουν στα πράσα τον Αϊ-Βασίλη, αλλά ακόμα και αν δεν τα καταφέρουν, τι θα αποδείκνυε αυτό; Κανένας δε βλέπει τον Αϊ-Βασίλη, αλλά αυτό δεν είναι απόδειξη ότι δεν υπάρχει. Τα πιο σπουδαία πράγματα στον κόσμο είναι εκείνα τα οποία ούτε οι μεγάλοι ούτε τα παιδιά μπορούν να δουν. Είδες ποτέ νεράιδες να χορεύουν στα ξέφωτα; Σίγουρα όχι, αλλά αυτό δε σημαίνει πως δεν υπάρχουν. Κανένας δεν μπορεί να αντιληφθεί ή να φανταστεί όλα τα θαύματα στον κόσμο που είναι αόρατα και δεν μπορείς να τα δεις.

Μπορείς να ανοίξεις μια παιδική κουδουνίστρα και να δεις τι είναι αυτό που έχει μέσα και κάνει θόρυβο, αλλά υπάρχει ένα πέπλο που καλύπτει τον αόρατο κόσμο, το οποίο ούτε ο πιο δυνατός άνθρωπος, ούτε καν η συνενωμένη δύναμη των δυνατότερων ανθρώπων που έχουν ζήσει δε θα μπορούσε να το τραβήξει. Μόνο η πίστη, η ποίηση, η αγάπη, η φαντασία μπορούν να παραμερίσουν αυτή την κουρτίνα ώστε να δεις και να περιγράψεις την υπερφυσική ομορφιά και δόξα που βρίσκεται πίσω της. Άραγε, είναι όλα πραγματικά; Α, Βιρτζίνια, σ' αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει τίποτα πραγματικό και μόνιμο.

Δεν υπάρχει Αϊ-Βασίλης; Δόξα να 'χει ο Θεός, ζει και θα ζει για πάντα. Ακόμα και μετά από χιλιάδες χρόνια από τώρα, Βιρτζίνια, ίσως 10 φορές επί 10.000 χρόνια από τώρα, θα συνεχίσει να δίνει χαρά στην καρδιά των παιδιών.

ΜΕ ΤΟ ΠΟΥ ΜΠΗΚΕ Η ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ στην τάξη, όλα τα παιδιά άρχισαν να ζητωκραυγάζουν και να χειροκροτούν σαν τρελά. Τα περισσότερα από αυτά κρατούσαν το απόκομμα της Σαν, ένα μικρό κείμενο στη σελίδα 7, που όμως είχε δώσει απίστευτη χαρά σε όλα τους. Ο καθένας και η καθεμιά ήθελαν να κάτσουν δίπλα στο μικρό κορίτσι, που, μετά την πρώτη χαρά, μετά την τεράστια ευτυχία που ένιωσε όταν της διάβασε ο πατέρας της την απάντηση της εφημερίδας και μετά της έδωσε να κρατήσει το απόκομμα, είχε αρχίσει να ντρέπεται λιγάκι. Δεν ήταν λίγο να τη χαιρετούν όλοι στο δρόμο, ο μανάβης, ο παντοπώλης, ο οδοκαθαριστής, άνθρωποι που δεν την ήξεραν και είχαν ακούσει τα νέα από άλλους, που κι αυτοί με τη σειρά τους τα είχαν ακούσει από τρίτους, που είχαν διαβάσει την εφημερίδα.

«Αυτή είναι η Βιρτζίνια Ο'Χάνλον, αυτή έστειλε το γράμμα στη Σαν», άκουγε απ' όπου περνούσε, ενώ ο Τομ κι η Μπέτυ, που τη συνόδευαν, ένιωθαν πολύ περήφανοι για τη διάσημη φίλη τους.

Ακόμα κι ο διευθυντής είχε μπει εκείνη τη μέρα στην τάξη και είχε συγχαρεί τη Βιρτζίνια, ενώ η δασκάλα έδειχνε πολύ φιλική και στοργική με το κορίτσι.

Αλλά τα πράγματα δεν τέλειωναν εκεί. Όσα παιδιά από τη γειτονιά και από το σχολείο αστειεύονταν και πείραζαν και έδειχναν κοροϊδευτικά τη Βιρτζίνια τις προηγούμενες μέρες, παραδέχτηκαν το λάθος τους κι ήρθαν και της ζήτησαν συγγνώμη. Ξαφνικά, από τη μια μέρα στην άλλη, το μικρό κορίτσι είχε κάνει τόσους φίλους!

«Είναι το δώρο του Αϊ-Βασίλη σ' εσένα», της είπε ο Τομ, και η Μπέτυ συμφώνησε μαζί του.

Η Βιρτζίνια ήταν πλέον το πιο χαρούμενο παιδί της γης. Κοίταζε τον ουρανό και χαμογελούσε, βέβαιη πως το βράδυ θα έβλεπε τον Άγιο Βασίλη να τον διασχίζει με το έλκηθρό του και τα ελαφάκια του, να σταματάει στις στέγες των σπιτιών και να ρίχνει τα δώρα στις καπνοδόχους.

Ναι, αυτά θα ήταν τα καλύτερα Χριστούγεννα της ζωής της!

Ο ΦΡΑΝΣΙΣ ΤΣΕΡΤΣ ΔΕΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΠΟΤΕ στη ζωή του τη Βιρτζίνια Ο'Χάνλον. Δεν ήξερε καν αν το ήθελε. Γι' αυτόν η Βιρτζίνια ήταν το κοριτσάκι που του είχε θυμίσει τον πρώτο καιρό της καριέρας του, τότε που ως ανταποκριτής στον πόλεμο είχε επισκεφθεί τη σκηνή-ορφανοτροφείο, τότε που χωρίς να το επιδιώξει είχε γίνει ο ίδιος Άγιος Βασίλης για κάποια παιδιά. Έβλεπε όμως με μεγάλη του χαρά το κείμενό του να δημοσιεύεται ξανά και ξανά, κάθε Χριστούγεννα σχεδόν, στη Σαν αλλά και σε άλλες εφημερίδες, και έξω από την Αμερική, στην Ευρώπη, στην Αγγλία. Στα γράμματα που κατέφταναν στην εφημερίδα, γονείς και παιδιά τον ευχαριστούσαν για το άρθρο που είχε γράψει τότε, το οποίο τους έδωσε ελπίδα, χαρά και πίστη στον άγιο. Πολλοί τού έγραφαν ότι μετά από το κείμενο πίστεψαν στον Άγιο Βασίλη, κι ας μην τον είχαν δει ποτέ τους. Άλλοι πως είχαν φυλάξει το απόκομμα και κάθε Χριστούγεννα το διάβαζαν γύρω από το γιορτινό οικογενειακό τραπέζι. Και η ψυχή του Φράνσις Τσερτς γλύκαινε ολοένα και πιο πολύ, αγαλλίαζε με τα χρόνια που περνούσαν, βλέποντας ότι το κείμενό του είχε δώσει τέτοια χαρά, ελπίδα και πίστη σε τόσους ανθρώπους.

Εκτός από αυτό όμως η ψυχή του γλύκαινε και όταν μάθαινε νέα από τη μικρή Βιρτζίνια. Πως τελείωσε το σχολείο, πως γράφτηκε στη σχολή Καλών Τεχνών, πως έπιασε δουλειά ως δασκάλα... Τη θεωρούσε πλέον δικό του άνθρωπο, κάτι σαν συγγενή του, μια και ο ίδιος δεν είχε οικογένεια. Χαιρόταν με τις χαρές της, λυπόταν με τις στενοχώριες της. Έμαθε πως είχε παντρευτεί και πως ο άντρας της την παράτησε προτού καν γεννηθεί το παιδί τους, η Λόρα. Τότε είχε στενοχωρηθεί πάρα πολύ, ήθελε να της γράψει εκείνος, για πρώτη φορά στη ζωή του, να της θυμίσει ότι ο Άγιος Βασίλης της είχε κάνει δώρο τη μικρή Λόρα, αλλά δίστασε. Δεν ήξερε γιατί, αλλά δίστασε, ίσως επειδή φοβόταν ότι η Βιρτζίνια δε θα θυμόταν το όνομά του, παρόλο που δημοσιευόταν κάθε χρόνο στην εφημερίδα μαζί με το κείμενό του.

Κι έτσι διακριτικά ο Φράνσις Τσερτς παρακολουθούσε από μακριά τη ζωή της Βιρτζίνια, διαπιστώνοντας πως το μικρό του άρθρο της είχε αλλάξει τη ζωή και πως η ίδια, με τη σειρά της, θα βοηθούσε να αλλάξουν οι ζωές και άλλων ανθρώπων, προς το καλύτερο...

1899

1900

1907

1913

Text block 1

Text block 2

Text block 3

Text block 4

Text block 5

Text block 6

Text block 7

Text block 8

1916

1917

ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΗΤΑΝ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ από όλα τα προηγούμενα. Δεν είχαν τη χαρά και την ελπίδα που όλοι ήθελαν να ζήσουν, δεν είχαν την ξεγνοιασιά και την προσμονή για το ξεκίνημα του νέου χρόνου. Ακόμα και οι στολισμοί στα σπίτια και στους δρόμους, οι μυρωδιές από τα φρεσκοψημένα κουλούρια και τα κέικ, περνούσαν απαρατήρητα. Η Αμερική βρισκόταν σε πόλεμο. Χιλιάδες άντρες —πατέρες, γιοι, αδελφοί— από κάθε οικογένεια, ήταν στην Ευρώπη και πολεμούσαν. Κάθε σπίτι περίμενε με ανυπομονησία το γράμμα του δικού του στρατιώτη, που οι συγγενείς του προσεύχονταν να μην τον βρει κανένα κακό. Κάθε οικογένεια έλπιζε ο καινούριος χρόνος να φέρει πίσω τον αγαπημένο της. Δυστυχώς όμως τα πράγματα δεν είχαν αίσιο τέλος για όλους. Ήδη πολλά σπίτια θρηνούσαν θύματα, θα θυμόντουσαν τα Χριστούγεννα του 1917 ως τις χειρότερες γιορτές της ζωής τους.

Η Βιρτζίνια ζούσε μόνη με την κόρη της στη Νέα Υόρκη κι εργαζόταν εδώ και κάποια χρόνια ως δασκάλα σε δημοτικό σχολείο. Το σκοτεινό εκείνο καιρό του πολέμου προσπαθούσε να διασκεδάσει τους μαθητές της, να διώξει μακριά τις έγνοιες και τις σκέψεις που τους βασάνιζαν. Εκτός από τα τραγούδια που τους μάθαινε, πέρα από τις ζωγραφιές και τις κατασκευές που έκανε μαζί τους, φρόντιζε να τους διαβάσει και το γράμμα που είχε στείλει στην εφημερίδα, χωρίς να τους λέει πως το είχε γράψει η ίδια. Τα περισσότερα παιδιά την άκουγαν με ανοιχτό το στόμα, ήθελαν να τους διαβάσει ξανά και ξανά την απάντηση της εφημερίδας, κάθε μέρα σχεδόν, κι ας μην καταλάβαιναν όλες τις λέξεις. Η ουσία ήταν πως υπήρχε Άγιος Βασίλης, αυτό τους έφτανε.

Η Βιρτζίνια δε χόρταινε να βλέπει τα ορθάνοιχτα μάτια και στόματα των παιδιών, που ρουφούσαν στην κυριολεξία κάθε της λέξη, ενώ φανταζόταν τις ιστορίες που έφτιαχναν με το μυαλό τους για τα Χριστούγεννα.

Μια μέρα ακούστηκαν δυνατές φωνές στο διάδρομο του σχολείου:

«Πού είναι αυτή; Πού είναι η δασκάλα του γιου μου;»

Η Βιρτζίνια δεν έδωσε σημασία, όταν όμως είδε να ανοίγει η πόρτα της τάξης της και να μπαίνει μέσα νευριασμένη μια γυναίκα μαζί με το διευθυντή, τότε κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

Η γυναίκα φορούσε μια φόρμα εργασίας — δούλευε σ' ένα από τα πολλά εργοστάσια της περιοχής, όπου ετοίμαζαν όλων των ειδών τα εφόδια και τα έστελναν στην Ευρώπη, στον πόλεμο, στους άντρες που βρίσκονταν εκεί. Σίγουρα θα είχε παρατήσει τη δουλειά της ή θα 'χε πάρει λίγες ώρες άδεια, γιατί το πρόσωπό της ήταν μουντζουρωμένο και τα χέρια της όχι και τόσο καθαρά.

«Σας παρακαλώ, κυρία Ρίλεϋ», την ακολουθούσε ο διευθυντής προσπαθώντας να την ηρεμήσει. «Ελάτε, στο γραφείο μου και θα το ταχτοποιήσουμε το θέμα».

Η μητέρα όμως του μικρού Τζων Ρίλεϋ, δεν άκουγε τίποτα, δεν έκανε βήμα πίσω. Κατευθύνθηκε προς το θρανίο του γιου της, που την κοιτούσε ξαφνιασμένος και κόκκινος απ' την ντροπή, και του είπε με αυστηρό τόνο στη φωνή, χωρίς να σηκώνει αντιρρήσεις:

«Πάρε τα πράγματά σου και πάμε. Από σήμερα αλλάζεις σχολείο».

Η Βιρτζίνια έμεινε να την κοιτά έκπληκτη, το ίδιο και τα άλλα παιδιά της τάξης. Ο διευθυντής τής έκανε νόημα να μην πει τίποτα.

Η κυρία Ρίλεϋ, βαστώντας το χέρι του γιου της και περνώντας δίπλα από τη νεαρή δασκάλα, της είπε

νευριασμένα:

«Είναι ντροπή σας να λέτε στα παιδιά αυτές τις ιστορίες με τον Αϊ-Βασίλη. Το ξέρετε πως πριν από λίγους μήνες έχασα τον άντρα μου, και ο Τζων τον πατέρα του, στον πόλεμο; Κι εσείς κάθεστε εδώ και λέτε στα παιδιά τι δώρο να ζητήσουν από τον Αϊ-Βασίλη! Έτσι τους δίνετε θάρρος; Ντροπή σας!»

Η Βιρτζίνια είχε μείνει άφωνη, το ίδιο και τα παιδιά. Η κυρία Ρίλεϋ δεν της άφησε περιθώριο για κουβέντα. Βγήκε αμέσως έξω με το γιο της, ενώ ο διευθυντής έτρεχε πίσω της να την ηρεμήσει. Οι φωνές της ακούγονταν σε όλο το διάδρομο.

Η νεαρή δασκάλα δίπλωσε κι έβαλε το απόκομμα της εφημερίδας στην τσάντα της. Δε θα το ξαναδιάβαζε εκείνα τα Χριστούγεννα στα παιδιά. Ήταν πάρα πολύ στενοχωρημένη. Το μόνο που ήθελε ήταν να δώσει χαρά και ξεγνοιασιά στους μικρούς της μαθητές. Φαίνεται όμως πως κάποιοι γονείς παρεξήγησαν τις προθέσεις της.

«Λοιπόν, ας ξαναγυρίσουμε στα μαθήματά μας», είπε λυπημένη στα παιδιά.

Έβλεπε στα πρόσωπά τους πόσο είχαν απογοητευθεί, πόσο πολύ περίμεναν να ακούσουν κι άλλα από αυτήν, να τους ξαναδιαβάσει το κείμενο.

Τότε σήκωσε το χέρι του ένα κοριτσάκι από το πρώτο θρανίο και, με φωνή συγκινημένη, είπε στη δασκάλα του:

«Η κυρία Ρίλεϋ δε βλέπει τον Αϊ-Βασίλη, κυρία. Εγώ όμως είμαι σίγουρη πως υπάρχει!»

«ΜΑΜΑ, ΓΙΑΤΙ ΕΙΣΑΙ ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΗ;»

Η μικρή Λόρα στεκόταν στην πόρτα του δωματίου της μητέρας της, βλέποντάς τη να κοιτά δακρυσμένη το απόκομμα της εφημερίδας κι έπειτα να το βάζει σ' ένα κουτί από αυτά που φυλάνε τα κοσμήματα και διάφορα άλλα μικροπράγματα, το οποίο κλείδωσε με ένα κλειδάκι που είχε περασμένο σε μια αλυσίδα στο λαιμό της.

«Τίποτα, τίποτα, κοριτσάκι μου», έσπευσε να απαντήσει η Βιρτζίνια, σκουπίζοντας τα μάτια της και προσπαθώντας να της χαμογελάσει.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, έβαλε το κουτί μέσα στην ντουλάπα και πήρε από το χέρι τη μικρή της κόρη για να πάνε στο σαλόνι. Είχε ετοιμάσει ένα εορταστικό γεύμα, όπως συνήθιζε άλλωστε κι όλες τις μέρες μέχρι τα Χριστούγεννα, το οποίο θα απολάμβαναν οι δυο τους καθισμένες δίπλα στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, στο μεγάλο τραπέζι που η Βιρτζίνια το έστρωνε κάθε βράδυ σαν να ήταν γιορτή, ανάβοντας τα κεράκια.

«Λοιπόν, καλή μας όρεξη και καλές γιορτές», είπε στη Λόρα.

Το μικρό κορίτσι όμως δεν έλεγε να βάλει μπουκιά στο στόμα του. Κοίταζε μόνο τη μητέρα του μ' ένα θλιμμένο και παραπονεμένο βλέμμα, περιμένοντας να ακούσει τι ήταν αυτό που τη βασάνιζε.

Με τα πολλά, η Βιρτζίνια αποφάσισε να της πει το περιστατικό που συνέβη στο σχολείο, με την κυρία Ρίλεϋ, τον Τζων και τα άλλα παιδιά. Πρόσεχε, βέβαια, τα λόγια της, γιατί δεν ήθελε να πληγώσει τη μονάκριβή της κόρη, τη μικρή της Λόρα.

«Γι' αυτό έκρυψες το χαρτάκι στο κουτί;» ρώτησε το κορίτσι.

Η Βιρτζίνια κούνησε το κεφάλι της γνέφοντας «ναι».

Η Λόρα πλησίασε τη μαμά της και της έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο. Ήταν περίπου στην ηλικία που είχε και η Βιρτζίνια όταν έγραψε το γράμμα στη Σαν.

«Μη σε νοιάζει, μαμά. Κι εγώ δεν έχω μπαμπά, αλλά ξέρεις τι λέω; Ότι δεν πειράζει, ας τον πάει ο Άγιος Βασίλης δώρο σε κάποιο άλλο παιδάκι, που δεν έχει καθόλου γονείς και που θα είναι ευτυχισμένο αν τον δει. Ή ίσως να τον πάει στον Τζων, έτσι δεν είναι, μαμά;»

Η Βιρτζίνια έβαλε τα κλάματα κι αγκάλιασε την κόρη της.

Η ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΒΓΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ και κατεβηκε μερικά σκαλάκια για να πάει στο υπόγειο, να πάρει λίγα ξύλα για το τζάκι. Κοντοστάθηκε και κοίταξε το δρόμο όπου έμενε, τα σπίτια των γειτόνων της, τα φώτα πέρα μακριά... Τίποτα δεν ήταν όπως παλιά, ο στολισμός πιο φτωχός από ποτέ, τραγούδια δεν ακούγονταν από τα σπίτια, κάποιοι είχαν βγει βραδιάτικα στους δρόμους σκαλίζοντας τα σκουπίδια για να βρουν κάτι χρήσιμο, κάνα ξύλο για να ζεσταθούν, τίποτα πεταμένα ρούχα, ακόμα και φαγητό. Η κρίση δεν είχε αγγίξει τόσο την ίδια, δασκάλα ήταν, είχε μια σίγουρη δουλειά, δε φοβόταν ακόμα, αν και είχε αρχίσει να τα βγάζει πέρα όλο και πιο δύσκολα. Η Λόρα είχε μεγαλώσει, έβγαινε με τις φίλες της και με τους φίλους της, είχε κι αυτή ανάγκες. Και δεν μπορούσε να βρει δουλειά, άρα η Βιρτζίνια έπρεπε να φροντίζει και για τις δυο τους. Δεν παραπονιόταν όμως, γιατί έβλεπε πως άλλοι ήταν σε χειρότερη μοίρα. Παιδιά έφευγαν από το σχολείο της, από την τάξη της, γιατί οι γονείς τους έμεναν άνεργοι και αναγκάζονταν να πηγαίνουν σε άλλες πολιτείες και χωριά, για να καλλιεργήσουν τη γη, να φάνε από αυτήν. Άλλοι έχαναν τα σπίτια τους από χρέη, πουλούσαν ό,τι είχαν και δεν είχαν κι έφευγαν κι αυτοί μακριά. Έβλεπε τις ουρές από άστεγους και φτωχούς να σχηματίζονται καθημερινά στα συσσίτια κι ένιωθε τυχερή, αν και δεν αισθανόταν όμορφα που δεν μπορούσε να κάνει κάτι, έστω το ελάχιστο, γι' αυτούς.

Αναστέναξε και έκανε να κατέβει στο υπόγειο, καθώς το κρύο ήταν τσουχτερό. Το σπίτι έπρεπε να ζεσταθεί καλά, γιατί σε λίγη ώρα θα έρχονταν ο Τομ και η Μπέτυ, οι παιδικοί της φίλοι, μαζί με τις οικογένειές τους για να της κρατήσουν παρέα, και φυσικά η Λόρα.

Μόλις άνοιξε την πόρτα του υπογείου, σαν να άκουσε ένα θόρυβο από μέσα. Το μυαλό της πήγε στα ποντίκια και ανατρίχιασε.

«Αυτά μας έλειπαν τώρα», συλλογίστηκε κι άναψε διστακτικά το φως.

Στο βάθος του υπογείου είδε δυο μικρά πόδια που έτρεξαν να κρυφτούν πίσω από ένα κιβώτιο. Η Βιρτζίνια τρόμαξε.

«Κλέφτες!» ήταν το πρώτο που σκέφτηκε, αλλά μετά κατάλαβε ότι δύο τοσοδά ποδαράκια δεν μπορεί να ανήκαν παρά μόνο σε παιδί.

Πλησίασε με προσοχή το κιβώτιο και κοίταξε από πίσω. Ένα αγοράκι, θα 'ταν δε θα 'ταν επτά χρονών, με βρόμικο πρόσωπο, που φορούσε μια τραγιάσκα, ένα σκισμένο παντελόνι και ένα σακάκι τριμμένο και πολυφορεμένο, την κοίταζε με απορία, μέχρι που χαμήλωσε τα μάτια του. Στο ένα του χέρι κρατούσε ένα κουτί με παξιμάδια —αυτό είχε βρει στο υπόγειο— και τα ρούχα του ήταν γεμάτα ψίχουλα. Πίσω από το κιβώτιο ήταν στρωμένες κάτι κουβέρτες που η Βιρτζίνια φύλαγε στο υπόγειο. Το αγοράκι τής ήταν γνωστό, το είχε δει αρκετές φορές στο δρόμο, όταν πήγαινε στο σχολείο της, τότε με τη μητέρα του, τότε με τη μεγάλη του αδελφή, να περιμένουν υπομονετικά στην ουρά για το συσσίτιο.

«Έλα εδώ, μην ντρέπεσαι!» του άπλωσε το χέρι η Βιρτζίνια, αλλά το αγοράκι χώθηκε ακόμα πιο πολύ πίσω από το κιβώτιο. «Πώς σε λένε;»

Το παιδί παρέμεινε σιωπηλό.

Η Βιρτζίνια είχε καταλάβει. Με όση γλύκα είχε στη φωνή της, προσπάθησε να το ενθαρρύνει να της μιλήσει.

«Πεινάς, ε;»

Το μικρό αγόρι κούνησε το κεφάλι του.

«Και κρυώνεις...»

«Ναι...» άρχισε να λέει δειλά αυτό.

Η Βιρτζίνια ξανατέντωσε το χέρι της προς το παιδί κι εκείνο, αφού δίστασε λίγο, τελικά της έδωσε το δικό του. Από τα σκισμένα γάντια που φορούσε ξεπρόβαλλαν τα παγωμένα του δάχτυλα.

«Πώς σε λένε;» του χαμογέλασε η Βιρτζίνια.

«Σαμ...» απάντησε φοβισμένα το αγοράκι.

«Λοιπόν, Σαμ, αυτό θα είναι το μυστικό μας, έτσι;»

Το παιδί χαμογέλασε και κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Η Βιρτζίνια του χάιδεψε το κεφάλι.

«Θέλεις να σου πω κι ένα άλλο μυστικό;» έκανε κι άρχισε να του ψιθυρίζει κάτι στο αυτί.

«Ωωω...» είπε ο Σαμ κι έτρεξε αμέσως να βγει από το υπόγειο.

Η Βιρτζίνια γέλασε κι έσκυψε να μαζέψει ξύλα για το τζάκι της.

Η ΩΡΑ ΘΑ ΗΤΑΝ ΟΚΤΩ ΤΟ ΒΡΑΔΥ. Όλοι οι καλεσμένοι είχαν μαζευτεί: η Λόρα με ένα φίλο της, ο Τομ και η Μπέτυ με τις οικογένειές τους, οι γονείς της Βιρτζίνια. Όλοι ήταν εκεί. Είχαν φέρει φαγητά που είχαν μαγειρέψει και φτηνά, συμβολικά δωράκια για να ανταλλάξουν. Φορούσαν τα καλά τους, ή τελοσπάντων ό,τι καλύτερο είχε ο καθένας, ρούχα που μπορεί να ήταν φθαρμένα και παλιά, τα κρατούσαν όμως για ειδικές περιπτώσεις και γιορτές.

Ξαφνικά, κι ενώ όλοι κάθονταν στο τραπέζι και περίμεναν την οικοδέσποινα να φέρει το φαγητό, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

«Μαμά, περιμένουμε κι άλλους; Να ανοίξω;» φώναξε η Λόρα, αλλά η Βιρτζίνια, γεμάτη χαρά, σκούπισε τα χέρια στην ποδιά της και πήγε η ίδια στο κατώφλι για να υποδεχτεί τους επισκέπτες της.

Ανοίγοντας την πόρτα, κι ενώ όλοι οι υπόλοιποι καλεσμένοι κοιτούσαν παραξενεμένοι, εμφανίστηκε δειλά δειλά ένα μικρό αγόρι, μετά ένα λίγο πιο μεγάλο κορίτσι, ενώ στο τέλος μπήκαν και οι γονείς τους.

«Να σας γνωρίσω τους καινούριους μου φίλους», είπε η Βιρτζίνια κάνοντας νόημα στους ανθρώπους να μπουν.

«Από δω ο φίλος μου ο Σαμ, η αδελφή του και οι γονείς τους».

Η μητέρα του Σαμ έδωσε στη Βιρτζίνια μια χάρτινη σακούλα με λίγα κουλουράκια που τα είχαν πάρει το πρωί από το συσσίτιο.

«Καλώς ήρθατε, φίλοι μου», είπε η Βιρτζίνια και όλοι σηκώθηκαν από τις καρέκλες τους για να υποδεχτούν τη φτωχή οικογένεια.

«Καλώς σε βρήκαμε... Άγιε μας Βασίλη...» απάντησε δειλά η μητέρα του Σαμ, σκουπίζοντας ένα δάκρυ της που έτρεχε...

ΠΗΓΑΙΝΕ ΤΟ ΠΡΩΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ και το απόγευμα έπλεκε πουλόβερ και κάλτσες για να σταλούν στους στρατιώτες στην Ευρώπη και στα άλλα πολεμικά μέτωπα. Αυτός ο χειμώνας ήταν ο πιο βαρύς απ' όσους είχε περάσει, χειρότερος και από το χειμώνα του 1917, στον πρώτο μεγάλο πόλεμο, χειρότερος και από το χειμώνα του 1930, μετά το ξέσπασμα της μεγάλης κρίσης. Η Βιρτζίνια ήξερε πως σχεδόν κάθε οικογένεια είχε στείλει στρατιώτες στο εξωτερικό για να πολεμήσουν, κάθε οικογένεια θα περνούσε γιορτές γεμάτες αγωνία. Ο φίλος της Λόρα είχε φύγει κι αυτός, αφήνοντας την κόρη της μέσα στη στενοχώρια και στο φόβο. Η Λόρα είχε βρει αμέσως δουλειά σε εργοστάσιο – οι άντρες είχαν φύγει, έτσι οι θέσεις περίσσευαν για τις γυναίκες.

Αυτά όμως η Βιρτζίνια έπρεπε να τα ξεχνά στο σχολείο. Εκεί βρισκόταν μόνο για τα παιδιά της, τους μικρούς της μαθητές και μαθήτριες, που ήταν συνεχώς αφηρημένοι και κοιτούσαν έξω από το παράθυρο, στον ουρανό. Να περίμεναν, άραγε, τον Άγιο Βασίλη; Να φοβόντουσαν μήπως περνούσε κανένα εχθρικό αεροπλάνο; Να ονειρεύονταν την επιστροφή των δικών τους από το μέτωπο; Κανείς δεν ήξερε τι φαντάζονταν τα παιδιά εκείνα τα Χριστούγεννα.

Η Βιρτζίνια είχε προσφερθεί να μένει λίγο παραπάνω στο σχολείο χωρίς να πληρώνεται. Καθόταν και πρόσεχε τα παιδιά μέχρι να γυρίσουν οι μητέρες τους από τα εργοστάσια και να τα πάρουν σπίτι. Πότε τους διάβαζε, πότε τους μάθαινε τραγούδια, πότε ζωγράφιζαν μαζί. Όλα ζωγράφιζαν τον Αϊ-Βασίλη με όπλο, και αντί για έλκηθρο ήταν ανεβασμένος πάνω σ' ένα πολεμικό άρμα που δεν το έσερναν ελάφια αλλά άλογα ή άνθρωποι.

Εκείνη τους αφηγούνταν την κλασική ιστορία του άγιου –την ιστορία που της είχαν πει κι αυτής όταν ήταν μικρή– προσπαθώντας να τα κάνει να ξεχαστούν έστω και για λίγο. Οι συνάδελφοί της μαζί με κάποιες μανάδες αμφέβαλλαν για το αν ήταν καλό να τους μιλά για τον Άγιο Βασίλη κι επέμεναν πως έπρεπε να λέει στα παιδιά πράγματα για τις μάχες και τον πόλεμο, να τους δίνει θάρρος, αλλά και να τα προετοιμάζει για κάθε κακό που θα μπορούσε να συμβεί. Η Βιρτζίνια όμως προτιμούσε να τους μιλά για καπνοδόχους και δώρα, για πολύχρωμες κάλτσες με Αϊ-Βασίληδες και ελαφάκια, που ως διά μαγείας γέμιζαν το πρωί των Χριστουγέννων με δώρα και λιχουδιές, σοκολάτες και καραμέλες.

«Να, ορίστε, κι εγώ τέτοιες κάλτσες πλέκω», τους έλεγε στα διαλείμματα και τους έδειχνε το πλεκτό της.

Δεν τους είχε διαβάσει όμως το άρθρο από τη Σαν, ένα άρθρο που ήταν πλέον σαράντα πέντε χρόνια παλιό. Κάπου μέσα της φοβόταν πως τα παιδιά άλλα πράγματα ήθελαν να ακούσουν κι όχι την ιστορία για τον Άγιο Βασίλη. Αυτό το άρθρο ήταν πια ένα κομμάτι από τη δική της ζωή, κι ίσως έπρεπε να μείνει έτσι.

Όλη η τάξη άρχισε να τραγουδάει την «Άγια Νύχτα», ύστερα το «Τρίγωνο, Κάλαντα» και αμέσως μετά το «Μικρό Τυμπανιστή». Έτσι κανείς δεν άκουσε κάποιες φωνές και τους θορύβους που έρχονταν από το διάδρομο, ούτε την πόρτα της τάξης να χτυπά. Όλοι όμως σταμάτησαν να τραγουδούν όταν άνοιξε η πόρτα και είδαν το διευθυντή του σχολείου να συνοδεύει μια γυναίκα που κρατούσε από το χέρι της ένα μικρό παιδί.

«Η κυρία αυτή λέει πως σας γνωρίζει, κυρία Ο'Χάνλον, κι επέμενε να σας δει», είπε ο νεαρός διευθυντής, αφήνοντας τη γυναίκα με το παιδί να περάσουν μέσα στην τάξη.

Η Βιρτζίνια δεν κατάλαβε αμέσως ποια ήταν. Κάτι της θύμιζε, αλλά τι;

«Γεια σας, είμαι η κυρία Ρίλεϋ, η μητέρα του Τζων. Με θυμάστε; Τον είχατε εδώ μαθητή σας».

Η Βιρτζίνια γούρλωσε τα μάτια της απ' την έκπληξη. Τη θυμόταν τώρα, ήταν η γυναίκα που είκοσι πέντε χρόνια πριν είχε πάρει θυμωμένη το μικρό Τζων από την τάξη και τον είχε γράψει σε άλλο σχολείο, αυτή που είχε χάσει τον άντρα της στον πρώτο πόλεμο.

«Αυτός είναι ο μικρός Ντένις, ο εγγονός μου, ο γιος του Τζων», είπε δείχνοντας γεμάτη καμάρι το αγοράκι.

Η Βιρτζίνια χαμογέλασε με αμηχανία. Τι να ήθελε, άραγε, η κυρία Ρίλεϋ στην τάξη της, είκοσι πέντε χρόνια μετά;

«Ο Τζων είναι στον πόλεμο, κυρία Ο'Χάνλον», είπε η γυναίκα δακρυσμένη. «Σας παρακαλώ! Έφερα εδώ τον εγγονό μου για να του διαβάσετε, σε αυτόν και στα άλλα παιδιά, εκείνη τη χριστουγεννιάτικη ιστορία, εκείνο το άρθρο από την εφημερίδα που διαβάζετε κάθε χρόνο στους μαθητές σας».

Κανείς δεν μιλούσε στην τάξη, οι μαθητές ήταν περίεργοι να ακούσουν τι έλεγε εκείνο το άρθρο που η δασκάλα τους το διάβαζε στην τάξη της κάθε χρόνο, αλλά δεν το είχε διαβάσει ακόμα σε αυτούς.

«Ο εγγονός μου έχει ανάγκη να πιστέψει σε κάτι, να χαρεί τώρα που είναι Χριστούγεννα και ο πατέρας του λείπει μακριά...» είπε συγκινημένη η κυρία Ρίλεϋ και η Βιρτζίνια έτρεξε να την αγκαλιάσει, κι αυτήν και το μικρό αγόρι.

Κατόπιν, με μεγάλη της χαρά και ανακούφιση, πήγε προς την έδρα, άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε από μέσα ένα κομμάτι χαρτί διπλωμένο και κιτρινισμένο από τα χρόνια κι άρχισε να λέει με φωνή που έτρεμε:

«Ήταν το 1897, όταν ήμουν πολύ στενοχωρημένη γιατί δεν ήξερα αν υπάρχει Άγιος Βασίλης. Έτσι λοιπόν αποφάσισα να στείλω ένα γράμμα στην εφημερίδα Σαν...»

ΑΜΑΖΙΑ, ΦΩΤΑ, ΑΪ-ΒΑΣΙΛΗΔΕΣ στους δρόμους, μα πάνω απ' όλα ένα τεράστιο πλήθος που κινούνταν προς όλες τις κατευθύνσεις, έμπαινε στα καταστήματα, ψώνιζε από πλυντήρια, ψυγεία και τηλεοράσεις μέχρι αυτοκίνητα. Τα Χριστούγεννα εκείνης της χρονιάς δεν έμοιαζαν με άλλες γιορτές. Ο κόσμος έκανε βόλτες στην πόλη, ξόδευε χρήματα, αγόραζε, χαιρόταν. Όλοι κρατούσαν μεγάλες τσάντες με ψώνια από τα μαγαζιά, πολλές τσάντες, που τους βάραιναν τα χέρια, που δεν μπορούσαν να τις κρατήσουν καλά καλά. Αλλά όλοι ήταν μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, μέσα στο πνεύμα των γιορτών, που γι' αυτούς σήμαινε να αγοράσουν πράγματα.

Η Βιρτζίνια κρατούσε κι αυτή λίγα ψώνια — κάποια μικρά δώρα για την κόρη της και την εγγονή της, και τρόφιμα από το παντοπωλείο για το τραπέζι των επόμενων ημερών. Της άρεσε να κοιτά τις βιτρίνες, μόνο που δεν ήθελε να ξοδεύει πολλά χρήματα. Δεν ξεχνούσε ποτέ τις στερήσεις που είχε περάσει όλα αυτά τα χρόνια, αν και, ευτυχώς, δεν της είχε λείψει τίποτα, ακόμα κι όταν μοιραζόταν τα λιγοστά της αγαθά με όσους είχαν ανάγκη.

Στεκόταν και θαύμαζε τις καινούριες ηλεκτρικές συσκευές για το σπίτι: πλυντήρια πιάτων, πιστολάκια για τα μαλλιά, τοστιέρες, τηλεοράσεις... Δίπλα της τα αμάξια κόρναραν, ο κόσμος ήταν ανυπόμονος, ήθελε να σταματήσει η κίνηση, να παρκάρει και να τρέξει αμέσως στα μαγαζιά.

Σε κάποια βιτρίνα κοντοστάθηκε, μέσα στο πολυκατάστημα ακουγόταν φασαρία. Ορισμένοι περαστικοί με τα παιδιά τους είχαν σταματήσει κι αυτοί για να δουν τι συμβαίνει, ενώ άλλοι δεν έδωσαν καν σημασία στο γεγονός. Δυο φύλακες του πολυκαταστήματος έδιωχναν με προσβολές και βρισιές μια οικογένεια μ' ένα αγοράκι. Η οικογένεια ήταν μαύροι.

«Δεν έχετε δουλειά εσείς εδώ, δεν είναι για αράπηδες αυτά τα μέρη», είπε ο ένας φύλακας, για να συμπληρώσει και ο δεύτερος:

«Μην ξαναπατήσετε το πόδι σας εδώ, θα φωνάξουμε την αστυνομία. Δε σας θέλουμε».

Οι γονείς είχαν κατεβάσει το κεφάλι τους από την ντροπή, ενώ το αγοράκι τους έδειχνε παραξενεμένο και δεν καταλάβαινε γιατί τους έδιωχναν. Οι υπόλοιποι πελάτες έκαναν στην άκρη καθώς περνούσε η οικογένεια, σαν να φοβόντουσαν πως θα λερωθούν, σαν να σιχαίνονταν.

«Θέλω να δω τον Αϊ-Βασίλη», έλεγε το αγοράκι κι έδειχνε προς το εσωτερικό του πολυκαταστήματος, όπου ένας παχουλός Άγιος Βασίλης έπαιρνε στην αγκαλιά του τα παιδιά και φωτογραφιζόταν μαζί τους.

«Έλα, πάμε, θα τον δεις σε άλλο μέρος», του είπε η μητέρα του προσπαθώντας να το καθησυχάσει, αλλά το μικρό αγόρι δεν ηρεμούσε.

Οι περαστικοί άρχισαν να γελάνε και να τους κοροϊδεύουν, οι γονείς ένιωσαν φοβερά ντροπιασμένοι, ντρέπονταν για το χρώμα τους, που ήταν μαύροι.

Η Βιρτζίνια έγινε έξαλλη, για μια από τις λίγες φορές στη ζωή της. Άρχισε να παραμερίζει τον κόσμο και να κατευθύνεται προς την οικογένεια.

«Με συγχωρείτε...» τους είπε μόλις τους έφτασε. «Μπορώ;» — και πήρε το παιδί από το χέρι.

Οι γονείς παραξενεύτηκαν και τρόμαξαν προς στιγμή, όταν όμως είδαν την ηλικιωμένη γυναίκα να τους χαμογελά, άρχισαν να καταλαβαίνουν τι θα έκανε.

Ο κόσμος παραμέρισε έκπληκτος, καθώς έβλεπε μια λευκή γιαγιά να κρατά ένα μαύρο αγοράκι από το χέρι και να μπαίνουν στο πολυκατάστημα. Όλοι οι πελάτες είχαν βγει από τα διάφορα μαγαζιά και κοιτούσαν με απορία την παράξενη αυτή εικόνα. Οι δυο φύλακες άρχισαν να κατευθύνονται προς το μέρος της Βιρτζίνια, αλλά εκείνη τους έριξε μια άγρια ματιά που τους ανάγκασε να μείνουν στη θέση τους.

«Ορίστε! Αυτός είναι ο Άγιος Βασίλης», είπε στο μικρό της φίλο, μόλις πλησίασαν τον άντρα που ήταν ντυμένος στα κόκκινα και φωτογραφιζόταν με τα παιδιά. «Έλα να φωτογραφηθείς κι εσύ μαζί του».

Ο ντυμένος στα κόκκινα άντρας άρχισε να ψελλίζει κάτι, το ίδιο κι ο φωτογράφος. Κάποια λόγια, όπως ότι απαγορευόταν να πηγαίνουν στο πολυκατάστημα μαύροι άνθρωποι και πως θα έχαναν τη δουλειά τους. Η Βιρτζίνια άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε σχεδόν τη μισή της σύνταξη για να πλήρώσει τη φωτογραφία.

«Ορίστε! Αυτά φτάνουν;» ρώτησε.

Οι δυο άντρες είδαν τα λεφτά, πόσο πολλά ήταν —πολύ περισσότερα από όλες τις φωτογραφίες που θα έβγαζαν εκείνες τις μέρες— και δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους.

«Μόνο να κάνουμε γρήγορα, να μη μας δούνε πολλοί», είπε ο φωτογράφος κι έβαλε το μαύρο αγόρι να σταθεί δίπλα στον Άγιο Βασίλη.

Ο μικρός γελούσε τρισευτυχισμένος, ήταν μαγική στιγμή γι' αυτόν.

Ο κόσμος είχε σταματήσει τις αγορές, οι πωλήτριες είχαν αφήσει κι αυτές τους πάγκους τους. Το μόνο που ακούστηκε κάποια στιγμή ήταν το «κλικ» της φωτογραφικής μηχανής και το γέλιο του παιδιού.

Μετά από λίγη ώρα η Βιρτζίνια βγήκε με το μικρό μαύρο αγόρι έξω από το πολυκατάστημα, εκεί όπου περίμεναν οι γονείς του. Το παιδί κρατούσε ένα μπαλόνι, ένα δώρο κι είχε στο στόμα του ένα γλειφιτζούρι.

Η Βιρτζίνια μίλησε δυνατά στους γονείς του, για να την ακούσει όλος ο συγκεντρωμένος κόσμος.

«Εδώ κοντά υπάρχει ένα πολύ καλό κατάστημα που φτιάχνει υπέροχες πίτες. Τι θα λέγατε να πηγαίναμε όλοι μαζί να φάμε και να πιούμε ζεστή σοκολάτα;»

Είδε τα μάτια των γονιών γεμάτα ευγνωμοσύνη — πώς αυτή, μια λευκή, καταδέχτηκε να τους μιλήσει; Κι είδε τα μάτια των συγκεντρωμένων περαστικών γεμάτα ζήλια — πώς αυτή, μια λευκή, καταδέχτηκε να μιλήσει σε αυτούς τους μαύρους; Κανείς όμως δεν είπε τίποτα και όλοι παραμέρισαν για να περάσει η μικρή παρέα, που απομακρύνθηκε συζητώντας και γελώντας.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΜΕΝΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΓΕΜΑΤΗ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ, η Βιρτζίνια περπατούσε γρήγορα προς το σχολείο της, το παλιό σχολείο της, όπου την είχαν καλέσει. Πριν από μερικούς μήνες είχε πάρει σύνταξη και αναρωτιόταν τι να την ήθελαν τώρα, αυτήν, μια ηλικιωμένη πρώην δασκάλα, και μάλιστα παραμονές εορτών. Χαιρόταν, βέβαια, πάρα πολύ που θα ξαναβρισκόταν στο «σπίτι» της —έτσι ονόμαζε το σχολείο— αλλά, από την άλλη, όλες αυτές οι αναμνήσεις, μια ζωή ολόκληρη, τόσα και τόσα παιδιά, δεκάδες συναδέλφων, καλές και πιο άσχημες στιγμές... την έκαναν να νιώθει πολύ περίεργα.

Η Βιρτζίνια είχε άλλες ασχολίες τώρα. Φρόντιζε και κρατούσε την εγγονή της όσο η κόρη της δούλευε, περιποιόταν το λαχανόκηπό της και τα υπόλοιπα φυτά της, απαντούσε σε εκατοντάδες γράμματα μικρών παιδιών που λάμβανε κάθε χρόνο, τις παραμονές των Χριστουγέννων, και που τη ρωτούσαν για εκείνο το κείμενο που είχε στείλει στη Σαν, πριν από εξήντα και πάνω χρόνια. Και ήταν πολύ ικανοποιημένη με αυτό, θεωρούσε τον εαυτό της κάτι σαν βοηθό του Αϊ-Βασίλη, μόνο που δεν κατασκεύαζε παιχνίδια, ούτε τα μοίραζε, απλώς έγραφε στα παιδιά ότι ο άγιος υπάρχει κι ότι έπρεπε να είναι καλά και φρόνιμα για να τα επισκεφθεί στις γιορτές και να τους αφήσει το δώρο τους. Και χαιρόταν ακόμα περισσότερο όταν τα ίδια παιδιά της έγραφαν για αρκετές χρονιές και της διηγούνταν τις ζωές τους, πώς μεγάλωναν, πώς πήγαιναν από το δημοτικό στο γυμνάσιο και μετά στο πανεπιστήμιο και έπειτα πώς έβρισκαν δουλειές και παντρεύονταν κι έκαναν τις δικές τους οικογένειες. Κάποιοι από τους μικρούς της φίλους και φίλες είχαν μεγαλώσει και έβαζαν τα δικά τους παιδιά να γράψουν στη «θεία Βιρτζίνια», ή στη «γιαγιά Βιρτζίνια», όπως την αποκαλούσαν. Κι εκείνη δεν κουραζόταν να πηγαينوέρχεται στο ταχυδρομείο και να τους στέλνει μαζί με το γράμμα της κι από ένα αντίγραφο του κειμένου της Σαν, του άρθρου του Φράνσις Τσερτς. Κι αυτό της γέμιζε τη ζωή.

Με το που ανέβηκε τις σκάλες του σχολείου, γεμάτη νευρικότητα και τρακ, την υποδέχτηκε ο διευθυντής — ένας από τους πολλούς που είχε γνωρίσει η Βιρτζίνια όλα αυτά τα χρόνια που ήταν δασκάλα.

«Καλώς ήρθατε», της είπε και άρχισε να την οδηγεί, στην παλιά της τάξη, χωρίς να της πει τίποτε άλλο στη διαδρομή.

Όλες οι αίθουσες ήταν άδειες, το ίδιο και οι διάδρομοι, που κατά τις σχολικές μέρες αντηχούσαν απ' τις φωνές των παιδιών.

«Περάστε», της είπε ο διευθυντής ανοίγοντάς της την πόρτα της παλιάς της τάξης.

Μέσα ήταν σκοτεινά, η Βιρτζίνια δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά. Κι εκεί που έκανε να συνηθίσει το σκοτάδι, ανοίγουν τα φώτα και αντικρίζει την αίθουσα πλημμυρισμένη από ανθρώπους.

«Έκπληξη!» άρχισαν να φωνάζουν όλοι μαζί, να γελάνε και να χειροκροτούν.

Και ξαφνικά οι διάδρομοι γέμισαν κόσμο. Δεκάδες παλιοί μαθητές της Βιρτζίνια άρχισαν να ξεπετιούνται από παντού, μαθητές και μαθήτριες όλων των ηλικιών, όλων των περιόδων, άνθρωποι που είχαν παχύνει, που είχαν κάνει φαλακρίτσα, που τα μαλλιά τους είχαν γκριζάρει, έμπαιναν στην τάξη κι αγκάλιαζαν και φιλούσαν την παλιά τους δασκάλα, αυτή που τους έμαθε να πιστεύουν στον Άγιο Βασίλη. Και αφού τη χαιρέτησαν όλοι, έκαναν στο πλάι, για να περάσει στην αίθουσα μια τεράστια τούρτα με τη μορφή του Αϊ-Βασίλη από γλάσο και με την αφιέρωση: «Στη δασκάλα μας!»

Η Βιρτζίνια έβαλε τα κλάματα βλέποντας όλους αυτούς τους ενήλικες που τους ήξερε από τοσοδά παιδάκια, τα παιδιά τους, που ήταν κι αυτά μαθητές της, ακόμα και κάποια εγγόνια τους που είχε προλάβει. Ήταν επίσης εκεί οι περισσότεροι από τους διευθυντές που είχε γνωρίσει όσα χρόνια δούλευε, καθώς και οι πιο πολλοί από τους παλιούς συναδέλφους της. Ήταν εκεί η κόρη της, η εγγονή της, ο Τομ και η Μπέτυ με τις οικογένειές τους, η κυρία Ρίλεϋ με τον Τζων και τον Ντένις, που είχε μεγαλώσει κι αυτός πολύ. Κάποιους δεν τους αναγνώρισε με την πρώτη, αλλά όταν τελικά της συστήθηκαν, τους θυμήθηκε όλους. Και είχε να πει μια ιστορία για τον καθένα. Ύστερα όλος αυτός ο κόσμος έβγαλε από τις τσέπες του κι από τις τσάντες του ένα κομμάτι χαρτί, άλλο κιτρινισμένο, άλλο όχι, αποκόμματα από το άρθρο του Φράνσις Τσερτς στη Σαν, με διάφορες ημερομηνίες – πριν από τον πρώτο πόλεμο και μετά από αυτόν, αποκόμματα από τον καιρό της κρίσης κι άλλα που είχαν τυπωθεί μετά το δεύτερο πόλεμο, με διαφορετικά τυπογραφικά στοιχεία, σε διαφορετικές σελίδες, σε διαφορετικές εφημερίδες, καθώς η Σαν είχε κλείσει πριν από δέκα περίπου χρόνια. Και ανέμιζαν αυτά τα χαρτιά άνθρωποι όλων των ηλικιών, άνθρωποι νέοι, γέροι, άντρες, γυναίκες, πλούσιοι, φτωχοί, που ένα πράγμα τους ένωνε εκείνη τη στιγμή: η ευγνωμοσύνη τους για τη δασκάλα που τους έκανε να πιστέψουν στον Αϊ-Βασίλη.

Η Βιρτζίνια ήταν ευτυχισμένη. Ένιωσε και πάλι κοριτσάκι, ένα παιδί οκτώ χρονών. Ήταν όλα σαν τότε που είχε στείλει το γράμμα στην εφημερίδα...

ΠΡΟΧΩΡΟΥΣΕ ΑΡΓΑ, ΜΗ ΓΛΙΣΤΡΗΣΕΙ πάνω στο λεπτό στρώμα χιονιού που είχε παγώσει, βαστώντας στα δυο της χέρια πλαστικές σακούλες από το σούπερ μάρκετ. Θα έκανε μόνη της Χριστούγεννα, δεν μπορούσαν να έρθουν ούτε η κόρη της, η Λόρα, που είχε πάει να επισκεφθεί την εγγονή της σε άλλη πολιτεία, ούτε κάποιες φίλες της, γιατί ήταν άρρωστες στο κρεβάτι εκείνη την εποχή. Δεν πήρε πολλά πράγματα, λίγο κρέας και λίγο τυρί, λίγο ψωμί και ένα κομμάτι γλυκό, χωρίς πολλή ζάχαρη όμως, γιατί της το απαγόρευε ο γιατρός. Ήθελε να γυρίσει σπίτι της προτού σκοτεινιάσει για τα καλά, αλλιώς θα ήταν επικίνδυνα, όχι λόγω του χιονιού, αλλά λόγω των επεισοδίων που γίνονταν στην πόλη και λόγω των συμμοριών που είχαν έρθει στη γειτονιά της.

Ήταν πλέον από τους ελάχιστους παλιούς κατοίκους της περιοχής, οι περισσότεροι είχαν φύγει εδώ και πολλά χρόνια —όσοι δεν είχαν πεθάνει— και τα σπίτια τους είχαν καταληφθεί από ανθρώπους διαφόρων φυλών, που δεν της πολυάρεσαν, δεν ήταν καθόλου φιλικοί, είχαν κάτι θυμωμένο κι εχθρικό πάνω τους. Κι όμως, αυτή είχε προσπαθήσει πολλές φορές να τους μιλήσει, ακόμα και τις τελευταίες μέρες, να τους πει την ιστορία της για τον Άγιο Βασίλη, να τους δώσει κουλουράκια που είχε φτιάξει ειδικά γι' αυτούς, αλλά εκείνοι την κορόιδευαν, όπως όταν ήταν πολύ μικρή, τότε που περνούσε από τη γειτονιά και της έβγαζαν τη γλώσσα τα άλλα παιδιά. Και τότε και τώρα την κορόιδευαν για την πίστη της στον Άγιο Βασίλη. Μπορεί ο άνθρωπος να έφτασε εκείνη τη χρονιά στο φεγγάρι, αλλά στο βάθος παρέμενε ο ίδιος, έτοιμος να χλευάσει ό,τι δεν καταλαβαίνει, πρόθυμος πάντα να κάνει ρεζίλι το γείτονά του.

«Η τρελή γριά με τον Αϊ-Βασίλη!» φώναζαν κάτι παιδιά πίσω της και γελούσαν.

Δεν ήταν σίγουρη αν την περιγελούσαν επειδή πίστευε στον Άγιο Βασίλη ή γιατί ήταν γριά κι αδύναμη, δεν είχε όμως και τόση σημασία.

«Γιαγιά, τι θα μας δώσεις;» τη ρώτησε πλησιάζοντάς την το πιο μεγάλο από τα παιδιά, θα ήταν δεκαπέντε περίπου χρονών.

Η Βιρτζίνια άνοιξε τη σακούλα του σούπερ μάρκετ, έβγαλε από μέσα το γλυκό που είχε αγοράσει και του το έδωσε.

«Πιστεύεις στον Άγιο Βασίλη;» το ρώτησε.

Το αγόρι, αφού κοίταξε με απογοήτευση και περιφρόνηση το γλυκό, έβαλε τα γέλια και γύρισε στην παρέα του.

«Αυτή είναι εντελώς τρελή», τους είπε κι όλοι άρχισαν πάλι να γελάνε μαζί της. «Όταν ρώτησα τι θα μας δώσεις, εννοούσα λεφτά, όχι γλυκά, γιαγιά!» φώναξε καθώς απομακρυνόταν ο δεκαπεντάχρονος και η παρέα του έσκασε πάλι στα γέλια.

Η Βιρτζίνια μπήκε φοβισμένη στο σπίτι της και κλείδωσε την πόρτα. Τον τελευταίο καιρό κλείδωνε συνέχεια, της το είχαν πει στο τηλέφωνο οι φίλες της να το κάνει, γιατί οι διαρρήξεις και οι ληστείες ήταν πολλές. Άφηνε όμως λίγα χρήματα πάνω στο τραπέζι —κι αυτό της το είχαν πει οι φίλες της, όταν είχαν έρθει τις προάλλες για τσάι— γιατί αν ο κλέφτης δεν έβρισκε τίποτα να πάρει, τότε ίσως να ήταν πολύ επικίνδυνα τα πράγματα.

Έβαλε πάνω στο καλοριφέρ το ψωμί και το έτοιμο, ψημένο κρέας που είχε πάρει, για να ζεσταθούν.

Εστρώσε ένα μικρό τραπεζομάντιλο πάνω στο τραπέζι της κουζίνας κι έβαλε εκεί να φάει. Ακόμα και το φαγητό όμως δεν της φάνηκε τόσο νόστιμο όπως άλλοτε, ειδικά εκείνη τη βραδιά, παραμονή Χριστουγέννων. Μετά από πέντε λεπτά σηκώθηκε, μάζεψε το πιάτο της και κατευθύνθηκε στο σαλόνι της. Έβαλε την τηλεόραση να παίζει, αλλά δεν είχε όρεξη να παρακολουθήσει. Οι ειδήσεις μιλούσαν πάλι για πολέμους και ταραχές, για φτώχεια και για κρίση.

Έριξε μια ματιά στο τηλέφωνο, περίμενε να χτυπήσει από στιγμή σε στιγμή, να μιλήσει με την κόρη της και την εγγονή της, αλλά φαίνεται ότι κι εκείνες θα ήταν απασχολημένες με την ετοιμασία του δικού τους τραπεζιού, εκεί μακριά όπου βρίσκονταν.

Σηκώθηκε και στάθηκε στο παράθυρο τραβώντας λίγο την κουρτίνα, για να μη φαίνεται και πολύ απ' έξω. Κοίταξε την πόλη, την πόλη της, που ήταν γεμάτη με ουρανοξύστες – οι καμινάδες ήταν πια σχεδόν ανύπαρκτες. Είδε το δρόμο της, αυτόν όπου είχε ζήσει όλη της τη ζωή, αγνώριστο για τέτοιες μέρες, έρημο, δίχως στολισμό, χωρίς τους τελευταίους διαβάτες που επέστρεφαν τα βράδια στα σπίτια τους από τα ψώνια ή από τις δουλειές τους.

Ένα περιπολικό της αστυνομίας πέρασε μπροστά από το σπίτι της και, στην άλλη γωνία του δρόμου, είδε ένα τσούρμο νεαρούς να σκορπάνε, μόλις το πήραν είδηση.

Άραγε, θα μπορούσε ο Άγιος Βασίλης να προσγειωθεί στην πόλη της έτσι όπως είχε γίνει; Θα πίστευε κανείς ότι υπήρχε; Τα μικρά παιδιά θα ξαγρυπνούσαν ανυπομονώντας να τον προϋπαντήσουν;

Κάθισε ξανά στον καναπέ, μόνη της, όπως όλα τα βράδια των τελευταίων χρόνων, και πήρε από το διπλανό τραπεζάκι ένα άλμπουμ φωτογραφιών. Εκεί φύλαγε τα αποκόμματα με το δημοσιευμένο γράμμα της και το άρθρο του Φράνσις Τσερτς στη Σαν. Εκεί βρίσκονταν ταχτοποιημένες όλες οι φωτογραφίες της με τους μαθητές και τις μαθήτριάς της, χρονιά τη χρονιά, με την ίδια να στέκεται δίπλα τους, βλοσυρή στις πρώτες φωτογραφίες και ολοένα πιο γελαστή καθώς περνούσαν τα χρόνια και μεγάλωνε, γκρίζαρε και βάραινε.

Την πήρε ο ύπνος με το άλμπουμ στην αγκαλιά της...

Η ΜΙΚΡΗ ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ —η Βιρτζίνια η νεότερη, όπως τη φώναζαν, κι ας κόντευε τα τριάντα— βηματίζει πέρα δώθε στο δωμάτιο, πάνω κάτω στο διάδρομο του νοσοκομείου. Η μητέρα της, η Λόρα, καθόταν σε μια πολυθρόνα στο προσκεφάλι της δικής της μητέρας, της Βιρτζίνια, που η κατάστασή της δεν ήταν πολύ καλή· εδώ και μέρες δεν επικοινωνούσε με τον κόσμο, φαινόταν κοιμισμένη κι ανέπνεε βαριά. Από το νοσοκομείο τούς είπαν ότι δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι άλλο, ότι η οικογένειά της έπρεπε να είναι προετοιμασμένη για όλα.

«Τουλάχιστον έζησε μια καλή ζωή, έγινε μύθος ανάμεσα στα παιδιά», είπε η νοσοκόμα για να παρηγορήσει τις δυο γυναίκες, αλλά και τους υπόλοιπους συγγενείς, τον άντρα της Λόρα, τα παιδιά του Τομ και της Μπέτυ και κάποιες φίλες της Βιρτζίνια.

Οι ώρες περνούσαν βασανιστικά, οι μέρες έμοιαζαν με αιώνες, πότε ερχόταν ο ένας, πότε ο άλλος, για να καθίσουν δίπλα στη γιαγιά, πότε έπιαναν κουβέντα, ελπίζοντας να τους ακούσει και να τους μιλήσει. Η Βιρτζίνια άκουγε, αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει.

Τη βραδιά της παραμονής των Χριστουγέννων όλοι έφαγαν πολύ νωρίς στα σπίτια τους και κίνησαν να πάνε στο νοσοκομείο για να γιορτάσουν μαζί με την αγαπημένη τους Βιρτζίνια, αν αυτό ονομαζόταν γιορτή. Ήθελαν απλά να βρίσκονται στο πλευρό της, όπως βρισκόταν κι αυτή πάντα κοντά τους όλα αυτά τα χρόνια.

«Με συγχωρείτε, εδώ είναι το δωμάτιο της κυρίας Ο'Χάνλον;» ρώτησε ο πενηντάρης άντρας τη Λόρα, που εκείνη τη στιγμή στεκόταν στην πόρτα του δωματίου.

«Μάλιστα, κι εσείς είστε;...»

«Ο Σαμ, δεν ξέρω αν με θυμάστε καθόλου, είχαμε κάνει μαζί Χριστούγεννα μια χρονιά, το 1930 αν θυμάμαι καλά, τότε που κρυβόμουν στο υπόγειο της μητέρας σας για να ζεσταθώ».

Η Λόρα αγκάλιασε τον άντρα κι εκείνος έβγαλε από την τσάντα που κρατούσε ένα παιδικό μπλουζάκι που του είχε δώσει η Βιρτζίνια τότε για να ζεσταίνεται. Έπειτα η γυναίκα τον οδήγησε μέσα στο δωμάτιο, να δει τη μητέρα της. Ο Σαμ έσκυψε και τη φίλησε στο μέτωπο. Τα βλέφαρα της γριούλας τρεμόπαιξαν για λίγο. Μισάνοιξε τα μάτια της κι έριξε μια ματιά γύρω της. Ήταν όλοι συγκεντρωμένοι εκεί. Κατόπιν έβγαλε μια βαθιά ανάσα και...

«Αδελφή, αδελφή, τρέξτε, τρέξτε, η μητέρα μου...» άρχισε να φωνάζει η Λόρα και στη στιγμή μπήκαν δυο νοσοκόμες στο δωμάτιο.

«Το γιατρό, φώναξε το γιατρό!» είπε η μία στην άλλη.

Η Λόρα κατάλαβε τι γινόταν.

«Όχι, μητέρα, όχι ακόμα...» ψιθύρισε κλαίγοντας.

Και τότε...

... ΤΟΤΕ ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ ΜΙΑ ΜΕΛΩΔΙΑ από τον ουρανό, η «Άγια Νύχτα», που όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Οι συγγενείς και φίλοι της άρρωστης έστρεψαν τα μάτια τους προς τα πάνω και είδαν πως το ταβάνι είχε εξαφανιστεί.

«Χο, χο, χο, φίλοι μου...» άκουσαν μια φωνή να έρχεται από τα βάθη του ουρανού, ενώ ακούγονταν καμπανάκια κι εμφανίστηκε μια γραμμή από αστερόσκηνη στον ουράνιο θόλο.

Η Λόρα, η μικρή Βιρτζίνια, τα παιδιά του Τομ και της Μπέτυ, ο Σαμ, οι υπόλοιποι φίλοι, είδαν τη Βιρτζίνια, τη γιαγιά Βιρτζίνια, να σηκώνεται από το κρεβάτι της και να απλώνει το χέρι της προς το έλκηθρο που είχε εμφανιστεί. Ένας παχουλός γεράκος ντυμένος στα κόκκινα τη βοήθησε να ανέβει πάνω σε αυτό.

«Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει τελικά Άγιος Βασίλης», είπε η Λόρα κλαίγοντας, ενώ η μητέρα της, γελαστή πάνω στο έλκηθρο του Άγιου Βασίλη, γύρισε και της έστειλε ένα φιλί στον αέρα.

Το φιλί σκόρπισε κι έγινε χρυσόσκηνη, που πήγε και κόλλησε στα ρούχα των συγγενών και των φίλων της, στα μάγουλα, στα μαλλιά τους.

Η Βιρτζίνια είδε επιτέλους τον Άγιο Βασίλη, ο Άγιος Βασίλης είχε έρθει γι' αυτήν. Ήταν καθισμένη δίπλα του στο έλκηθρο και άρχισαν να ανεβαίνουν προς τον ουρανό. Κι όσο ανέβαιναν, οι άνθρωποι, οι δικοί της άνθρωποι, δε γίνονταν απλώς μικρότεροι, αλλά και νεότεροι. Είδε τη Λόρα της μικρό παιδί. Είδε τον Σαμ με τα κουρελιασμένα του ρούχα, οκτώ χρονών αγόρι, να τη χαιρετά. Είδε την κυρία Ρίλεϋ να έχει στην αγκαλιά της τον Ντένις και δίπλα της να στέκεται ο γιος της ο Τζων. Είδε την Μπέτυ και τον Τομ να τη συνοδεύουν στο σχολείο. Είδε τον πατέρα της να διαβάζει στον καναπέ δίπλα στο τζάκι τη Σαν και τη μητέρα της να φέρνει από την κουζίνα το χριστουγεννιάτικο κέικ. Είδε τη δασκάλα της και το διευθυντή της όταν ήταν μαθήτριά. Είδε μια οικογένεια μαύρων να τη χαιρετούν έξω από ένα πολυκατάστημα, το μικρό τους αγόρι να αφήνει το μπαλόνι του κι αυτό να ανυψώνεται προς το έλκηθρο του Αϊ-Βασίλη. Είδε τα δεκαπεντάχρονα παιδιά έξω από το σπίτι της να αφήνουν χριστουγεννιάτικα γλυκά έξω από την πόρτα της. Αλλά πάνω απ' όλα είδε φώτα, μικρά φωτάκια να ανάβουν σε όλη τη Νέα Υόρκη, σε κάθε διαμέρισμα που ζούσαν οι μαθητές της και τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους και οι συνάδελφοί της, ενώ στα παράθυρα από τους ουρανοξύστες και τις πολυκατοικίες και τα διαμερίσματα στέκονταν παιδιά, εκατοντάδες παιδιά, χιλιάδες παιδιά, που είχαν κολλήσει πάνω στα τζάμια από μία φωτοτυπία του γράμματός της και του άρθρου της Σαν.

Και τότε ο Άγιος Βασίλης έκανε μια μαγική κίνηση κι όλα αυτά τα χαρτιά μεταμορφώθηκαν σε δώρα, αμέτρητα δώρα, για όλους τους αγαπημένους της Βιρτζίνια, για όλους τους κατοίκους της πόλης της, που δεν την είχε εγκαταλείψει ούτε για ένα λεπτό.

Η Βιρτζίνια ήταν ευτυχισμένη, πιο χαρούμενη δεν είχε υπάρξει σε ολόκληρη τη ζωή της.

Ζάφνου, ένωσε ένα χέρι να τη σκουντά στον ώμο. Γύρισε παραξενεμένη και είδε έναν άντρα με μουστάκι και παλαιομοδίτικα ρούχα να την κοιτά και να της χαμογελά.

«Ωστε εσύ είσαι η μικρή Βιρτζίνια λοιπόν... Πάντα ήθελα να σε γνωρίσω, επιτέλους ήρθε αυτή η ώρα», της είπε ο άντρας.

Και η Βιρτζίνια, ένα μικρό κορίτσι στο σώμα μιας μεγάλης γυναίκας, τον ρώτησε γεμάτη απορία:

«Κι εσείς ποιος είστε;»

«Φράνσις Τσερτς είναι το όνομά μου...» πρόλαβε να ακούσει η Βιρτζίνια, προτού η «Άγια Νύχτα» δυναμώσει και το έλκηθρο ξεχυθεί για το μεγάλο ταξίδι αυτής της βραδιάς, αφήνοντας πίσω του μια βροχή από αστερόσκηνη να πέφτει πάνω στους δρόμους και στα κτήρια της Νέας Υόρκης...

...the faith
wondered among the friends of
these homes, I see a peaceful
scene of my little friends at their
beds.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...the faith
wondered among the friends of
these homes, I see a peaceful
scene of my little friends at their
beds.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...the faith
wondered among the friends of
these homes, I see a peaceful
scene of my little friends at their
beds.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...the faith
wondered among the friends of
these homes, I see a peaceful
scene of my little friends at their
beds.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...the faith
wondered among the friends of
these homes, I see a peaceful
scene of my little friends at their
beds.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...the faith
wondered among the friends of
these homes, I see a peaceful
scene of my little friends at their
beds.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

...if you see it in the face of
peace and joy, in the face of
the little ones, there is a
little peace and joy.

Η μικρή Βιρτζίνια και το γράμμα της

Η Βιρτζίνια Ο'Χάνλον (1889-1971) γεννήθηκε και έζησε στη Νέα Υόρκη, όπου εργάστηκε για 47 χρόνια ως δασκάλα. Σε ηλικία οκτώ χρονών, έστειλε ένα γράμμα στην εφημερίδα Σαν ρωτώντας αν υπάρχει Αϊ-Βασίλης. Το γράμμα αυτό την έκανε γνωστή στη χώρα της, και όχι μόνο, και έμελλε να την ακολουθεί σε ολόκληρη τη ζωή της.

Ο Φράνσις Τσερτς και το άρθρο-απάντηση στη «Σαν»

The Sun

TUESDAY, SEPTEMBER 21, 1897.

Is There a Santa Claus?

We take pleasure in answering at once and thus prominently the communication below, expressing at the same time our great gratification that its faithful author is numbered among the friends of THE SUN:

"DEAR EDITOR: I am 8 years old.

"Some of my little friends say there is no Santa Claus.

"Papa says 'If you see it in THE SUN it's so.'

"Please tell me the truth; is there a Santa Claus?"

"VIRGINIA O'BANLON.

"115 WEST NINETT-FIFTH STREET."

VIRGINIA, your little friends are wrong. They have been affected by the skepticism of a skeptical age. They do not believe except they see. They think that nothing can be which is not comprehensible by their little minds. All minds, VIRGINIA, whether they be men's or children's, are little. In this great universe of ours man is a mere insect, an ant, in his intellect, as compared with the boundless world about him, as measured by the intelligence capable of grasping the whole of truth and knowledge.

Yes, VIRGINIA, there is a Santa Claus. He exists as certainly as love and generosity and devotion exist, and you know that they abound and give to your life its highest beauty and joy. Alas! how dreary would be the world if there were no Santa Claus. It would be as dreary as if there were no VIRGINIAS. There would be no childlike faith then, no poetry, no romance to make tolerable this existence. We

should have no enjoyment, except in sense and sight. The eternal light with which childhood fills the world would be extinguished.

Not believe in Santa Claus! You might as well not believe in fairies! You might get your papa to hire men to watch in all the chimneys on Christmas Eve to catch Santa Claus, but even if they did not see Santa Claus coming down, what would that prove? Nobody sees Santa Claus, but that is no sign that there is no Santa Claus. The most real things in the world are those that neither children nor men can see. Did you ever see fairies dancing on the lawn? Of course not, but that's no proof that they are not there. Nobody can conceive or imagine all the wonders there are unseen and unseeable in the world.

You may tear apart the baby's rattle and see what makes the noise inside, but there is a veil covering the unseen world which not the strongest man, nor even the united strength of all the strongest men that ever lived, could tear apart. Only faith, fancy, poetry, love, romance, can push aside that curtain and view and picture the supernal beauty and glory beyond. Is it all real? Ah, VIRGINIA, in all this world there is nothing else real and abiding.

No Santa Claus! Thank God! he lives, and he lives forever. A thousand years from now, VIRGINIA, nay, ten times ten thousand years from now, he will continue to make glad the heart of childhood.

Ο Φράνσις Τσερτς (1839-1906), πρώην πολεμικός ανταποκριτής στον Αμερικανικό Εμφύλιο, ήταν ο αρχισυντάκτης που η απάντησή του στο γράμμα της μικρής Βιρτζίνια έμεινε στη συνείδηση όλων ως ένας ύμνος στην παιδικότητα και στο πνεύμα των Χριστουγέννων. Λόγω της πολιτικής της εφημερίδας να κρατά την ανωνυμία των συντακτών της, το όνομά του δεν αποκαλύφθηκε παρά μόνο μετά το θάνατό του.

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα

Βασίλης Παπαθεοδώρου

Ο Βασίλης Παπαθεοδώρου γεννήθηκε το 1967 στην Αθήνα. Τελείωσε τη Γερμανική Σχολή Αθηνών και σπούδασε μεταλλουργός και χημικός μηχανικός στο ΕΜΠ, ενώ έκανε μεταπτυχιακά στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Έξι από τα νεανικά και εφηβικά μυθιστορήματά του (*Το μήνυμα*, *Οι Εννέα Καίσαρες*, *Χνότα στο τζάμι*, *Στη διαπασών*, *Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας*, *Ιπτάμενες σελίδες*) διδάσκονται στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, στο Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, σε μετεκπαιδευόμενους δασκάλους. Έχει τιμηθεί δύο φορές με το Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας (2008, 2010) και δύο φορές με το Βραβείο του περιοδικού *Διαβάζω* (2008, 2010) για τα βιβλία του *Χνότα στο τζάμι* και *Στη διαπασών*. Επίσης έχει αποσπάσει άλλα επτά λογοτεχνικά βραβεία για διάφορα έργα του από τον Κύκλο Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά και τον Κυπριακό Σύνδεσμο Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
«ΝΑΙ, ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ!»
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΜΕ GFS NEOHELLENIC ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΗΣ [ETYPESETTING](#) ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟ
ΤΟΥ 2013 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ

Όταν στις 24 Δεκεμβρίου 1955, στην αεροπορική βάση NORAD των Ηνωμένων Πολιτειών, ο σμήναρχος Χάρυ Σουπ σήκωνε το απόρρητο στρατιωτικό τηλέφωνο έκτακτης ανάγκης, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι στην άλλη άκρη της γραμμής θα ήταν ένα μικρό αγόρι που θα ζητούσε να μιλήσει με τον Αϊ-Βασίλη. Ούτε πίστευε ότι θα ήταν ποτέ δυνατόν από ένα τυπογραφικό λάθος να ξεκινήσει το πιο παράξενο έθιμο: από τότε, κάθε χρόνο την ίδια μέρα, στην πόλη του Κολοράντο Σπρινγκς οι αξιωματικοί της βάσης απαντούν σε κλήσεις μικρών παιδιών, δίνοντας πληροφορίες για το ταξίδι του αγαπημένου τους άγιου, ενώ μέσω Ίντερνετ (www.noradsanta.org) μπορεί κανείς να παρακολουθήσει την πορεία του Αϊ-Βασίλη σε όλο τον κόσμο.

Το διήγημα *Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ* είναι εμπνευσμένο από αυτό το πραγματικό περιστατικό και, μαζί με άλλες τρεις χριστουγεννιάτικες ιστορίες που περιλαμβάνονται στο βιβλίο, αποδεικνύει ότι τα Χριστούγεννα είναι πραγματικά η γιορτή του ονείρου και της μαγείας, μια γιορτή όπου όλα μπορεί να συμβούν...

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη

Ενώ πλησιάζει η Πρωτοχρονιά και ο Αϊ-Βασίλης ετοιμάζει γεμάτος χαρά τα δώρα των παιδιών, κάποιοι εισβάλλουν στο σπίτι του και τον αρπάζουν. Ποιοι είναι αυτοί οι άγνωστοι και για ποιο λόγο απειλούν να καταστρέψουν τη μεγαλύτερη γιορτή των παιδιών; Πού τον μεταφέρουν και γιατί κάνουν διάφορα πειράματα στο γελαστό γεράκο; Θα καταφέρουν τελικά να μη γίνουν αντιληπτοί από τα παιδιά όλης της γης που περιμένουν με προσμονή τα δώρα τους; Θα πετύχει το σχέδιό τους; Ο κακός στρατηγός, ο επιστήμονας και ο μικρός γιος του, ο Γιαννάκης, μαζί βέβαια με τον Άγιο Βασίλη, τους βοηθούς και τα ελάφια του, παίρνουν μέρος σ' αυτή τη χριστουγεννιάτικη περιπέτεια. Αστυνομική πλοκή, αγωνία και μυστήριο, αλλά προπάντων χιούμορ και ξεκαρδιστικές καταστάσεις συνθέτουν μια ιστορία γεμάτη νοσταλγία και τρυφερότητα για τα παιδιά, αλλά και για τους μεγάλους που βαθιά μέσα τους αισθάνονται ακόμη παιδιά.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Σχολική παράσταση

ζωή και κοινωνία νεανική βιβλιοθήκη

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Με φόντο μια μαθητική παράσταση σε σχολείο της Γερμανίας, ο Γιώργος, μαθητής της Β' Γυμνασίου, θα βρεθεί στο επίκεντρο, ως πρωταγωνιστής και θύμα, μιας έξαρσης ρατσιστικών επεισοδίων, από μια κοινωνία που είναι βαθιά διχασμένη. Μέσα σ' όλο αυτό το κλίμα, θα προσπαθήσει να κρατήσει τη δύναμη και την αξιοπρέπειά του. Με συμμάχους τον Τζάφερ και τον Αντρέας, έναν Τούρκο κι έναν Γερμανό συμμαθητή του, αλλά και με τη βοήθεια του καθηγητή κυρίου Μίκαελ, θα καταλάβει και θα νιώσει ότι η φίλια δεν κοιτά χώρες και λαούς, δεν υπολογίζει θρησκείες και κοινωνικές ανισότητες. Και η δράση θα κλιμακώνεται, όσο προχωρούν οι πρόβες της σχολικής παράστασης, ενός θεατρικού με θέμα τα Πάθη του Χριστού.

Βία και προκαταλήψεις από τη μία, συμπόνια και αλληλεγγύη από την άλλη, εναλλάσσονται στο βιβλίο αυτό του Βασίλη Παπαθεοδώρου. Ένα μυθιστόρημα που είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

Διατίθεται στο
iBookstore

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ιπτάμενες σελίδες

Κανείς από τους κατοίκους της Πανδυσίας –Βόρειας και Νότιας– δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι οι σκισμένες σελίδες κάποιου βιβλίου, παρασυρμένες από τον άνεμο, θα παρέσερναν τελικά και τις τύχες πολλών από αυτούς. Σελίδες που έφταναν σε παιδιά και μεγάλους και, κατά ένα μαγικό τρόπο, μιλούσαν για τις ζωές τους, τους έκαναν να βλέπουν το μέλλον. Δεν ήταν όμως όλοι έτοιμοι να αναγνωρίσουν και να δεχτούν την αλήθεια που αυτά τα φύλλα χαρτιού τούς αποκάλυπταν και η οποία θα τους οδηγούσε σε μια νέα πραγματικότητα. Οι περισσότεροι την αγνόησαν, άλλοι την πολέμησαν με λύσσα. Και ήταν τόσο απλό να την ακολουθήσει κανείς... αρκεί να αφηνόταν στη γοητεία της συγκεκριμένης σελίδας που ο αέρας έφερνε στα χέρια του. Κι αυτή θα του έλυνε όλα του τα ερωτήματα.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο δράση και αγωνία, που αποδεικνύει ότι το διάβασμα είναι ένα συναρπαστικό ταξίδι, μια μεγάλη περιπέτεια που όλοι πρέπει να ζήσουμε.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

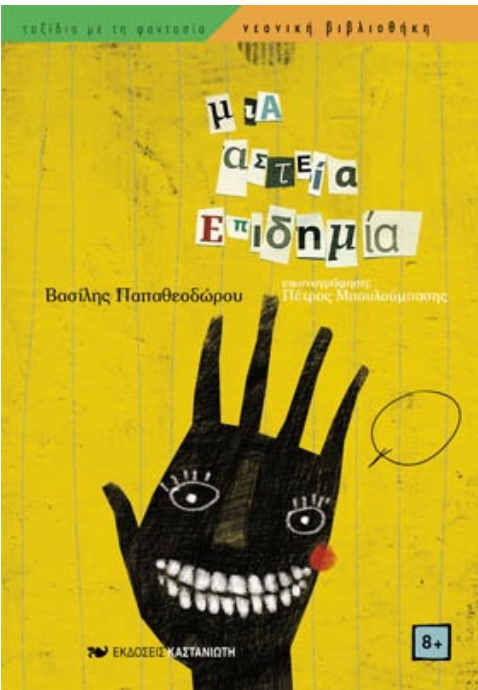
Μια αστεία επιδημία

Στο απομακρυσμένο πριγκιπάτο της Σουρλανδίας, αρχίζει ξαφνικά να εξαπλώνεται μια περίεργη επιδημία... μια επιδημία γέλιου. Οι κάτοικοι γελάνε χωρίς σταματημό και χωρίς να υπάρχει λόγος, προς μεγάλο εκνευρισμό του μοχθηρού πρίγκιπα Οράτιου. Το Παλάτι κάνει τα πάντα για να τους σταματήσει, γιατί νιώθει πως κινδυνεύει. Δεν έχει υπολογίσει όμως πως μετά τα ασταμάτητα γέλια μπορεί να έρθει και... η οργή.

Το καινούριο, ξεκαρδιστικό μυθιστόρημα για παιδιά του Βασίλη Παπαθεοδώρου είναι εμπνευσμένο από ένα πραγματικό γεγονός που συνέβη το 1962 στην Τανζανία.

Ένα μυθιστόρημα που μπορεί και να προξενήσει δάκρυα... από τα γέλια.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας

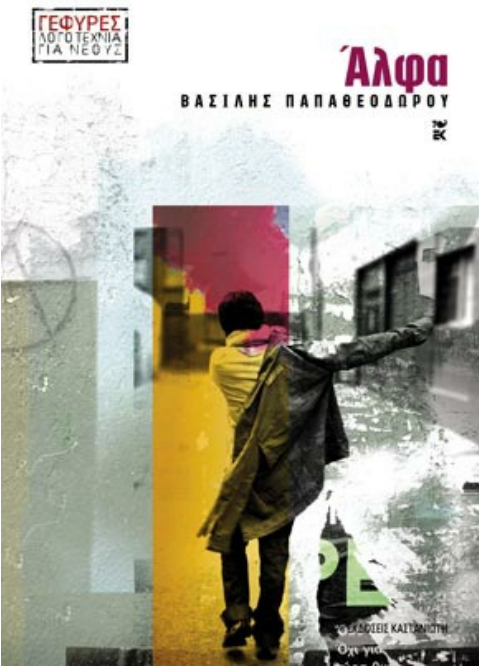
Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας είναι ένα βιβλίο γεμάτο περιπέτεια, μυστήριο, αγωνία, ανθρωπιά και... οικολογικές ανησυχίες το οποίο βασίζεται σε ένα αληθινό γεγονός: Το 1992 στις φουρτουνιασμένες θάλασσες ανοιχτά της Κίνας, το φορτίο ενός εμπορικού πλοίου –28.000 μικρά, κίτρινα, πλαστικά παπάκια μπάνιου– παρασύρεται από τα κύματα και σκορπίζεται στον ωκεανό. Δεκαπέντε χρόνια μετά, τα παπάκια, ξασπρισμένα από τον ήλιο κι έχοντας γυρίσει όλη τη Γη παρασυρμένα από τα θαλάσσια ρεύματα, εμφανίστηκαν στα ανοιχτά της Αγγλίας. Το ταξίδι τους αυτό το παρακολουθούσαν όλα αυτά τα χρόνια ινστιτούτα και επιστήμονες, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τα μυστικά των θαλάσσιων ρευμάτων. Στο βιβλίο αυτό ανακαλύπτουμε τα μυστικά της φανταστικής πάπιας που συνόδευε τα παπάκια. Οι ήρωες και τα γεγονότα, αν και μοιάζουν φανταστικά, εντούτοις είναι επίκαιρα αληθινά, σε μια απρόβλεπτη ιστορία που απευθύνεται σε μικρούς, μεγάλους και σε... παπάκια.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Άλφα

Μετά την ταραχώδη πορεία στις 17 Νοεμβρίου, ο Αλέξης και οι φίλοι του κλείνονται με εκατοντάδες άλλους νέους στο Πολυτεχνείο. Τις τρεις μέρες που θα μείνει εκεί, θα γνωρίσει το ψέμα και την προδοσία. Αλλά μαζί με αυτά θα γνωρίσει και την ελπίδα.

Η πραγματικότητα θα γίνει ο εφιάλτης του και οι εφιάλτες του θα μετατραπούν στα όνειρά του. Ο Αλέξης τελικά θα μάθει να αγαπά τον εαυτό του και τη ζωή...

Το Άλφα, που έχει βραβευτεί από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα γεμάτο ένταση. Η φαντασία εναλλάσσεται με την πραγματικότητα και οι σκηνές βίας με εκείνες της περισυλλογής. Πάνω απ' όλα όμως είναι γεμάτο συμβολισμούς και αισιοδοξία, ένα βιβλίο που μας δείχνει ότι τρεις μέρες μπορεί να είναι και αρκετές για να αλλάξει κάποιος για πάντα.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Οι άρχοντες των σκουπιδιών

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

**Οι άρχοντες
των σκουπιδιών**
ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

22

Ένας κόσμος και μια κοινωνία που αποσυντίθενται με ταχύτατους ρυθμούς. Ανεργία, οικονομική κρίση, εγκληματικότητα, καταστροφή του περιβάλλοντος, προπηλακισμοί πολιτικών, άνθρωποι που τρώνε σκουπίδια, άστεγοι... Μέχρι που έρχεται τελικά η Ώρα Μηδέν και γίνεται η μεγάλη έκρηξη, καθώς το ρολόι της Ιστορίας αρχίζει να τρέχει προς τα πίσω.

Ένα κορίτσι, τρεις πληρωμένοι δολοφόνοι, μια ομάδα επιστημόνων, ένας πολιτικός και η οικογένειά του διασχίζουν όλη τη χώρα κι όλες τις εποχές, σε ένα ανθρωποκυνηγητό χωρίς έλεος. Σε ένα περιβάλλον που αλλάζει από μέρα σε μέρα, όπου κάποιοι θα προσπαθήσουν να μείνουν ίδιοι, ενώ κάποιοι άλλοι να ανακαλύψουν ποιοι πραγματικά είναι.

Ένα νεανικό μυθιστόρημα από τον Βασίλη Παπαθεοδώρου, γραμμένο με κινηματογραφική δράση και συνεχείς ανατροπές. Ένα επίκαιρο βιβλίο, που αποδεικνύει πως τα όρια μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας, ανθρωπιάς και αποκτήνωσης, αξιοπρέπειας και υποταγής, τα χωρίζει τελικά μια πολύ λεπτή γραμμή.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

Διατίθεται στο
iBookstore

Οι Εννέα Καίσαρες

Όταν δύο γειτονικά και ανταγωνιστικά σχολεία αποφασίζουν να συνεργαστούν για να λάβουν μέρος σε ένα διεθνή διαγωνισμό με βάση το Internet, κανείς δεν μπορεί να φανταστεί ότι τα παράξενα και μυστηριώδη γεγονότα που συμβαίνουν και στρέφονται κατά των μαθητών κάθε άλλο παρά συμπτωματικά είναι. Περιστατικά που πέφτουν στην αντίληψη μόνο ενός από τους μαθητές, του Μιχάλη, ο οποίος και αναλαμβάνει να ρίξει φως στην υπόθεση. Με τη βοήθεια δύο συμμαθητών του, του Αντρέα και της Νίκης, θα προσπαθήσει να εξιχνιάσει το τι ή ποιος κρύβεται πίσω από όλα αυτά και αν έχουν βάση οι υποψίες του. Οι τρεις συμμαθητές μπλέκουν έτσι σε ένα «παιχνίδι», όπου οι ύποπτοι εναλλάσσονται συνεχώς και οι ίδιοι προσπαθούν ταυτόχρονα να προστατέψουν τους εαυτούς τους και να γίνουν πιστευτοί.

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα με πολλή δράση και μυστήριο πάνω στη χρήση των υπολογιστών και των νέων τεχνολογιών. Μια ιστορία που αποκαλύπτει πως όλα τα πράγματα έχουν δύο όψεις: Μια φωτεινή και μια πιο σκοτεινή – εκεί ίσως που παραμονεύουν οι Εννέα Καίσαρες.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Το μήνυμα

ταξίδια με τη φαντασία νεανική βιβλιοθήκη

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

το μήνυμα

Το 2073, ο Κόσμος, ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι που στην καθημερινή του ζωή είναι απόλυτα εξαρτημένο από τον υπολογιστή του —όπως άλλωστε και όλοι οι άνθρωποι εκείνης της εποχής— λαμβάνει μια μέρα ένα μήνυμα από ένα άγνωστο κορίτσι που κινδυνεύει. Ο Κόσμος φοβάται για τις επιπτώσεις που θα έχει αυτή η λήψη μηνυμάτων στον υπολογιστή του και, γνωρίζοντας πως δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να σταματήσει την καταστροφή των προγραμμάτων του, αποφασίζει με ένα φίλο του να κάνουν ένα μεγάλο ταξίδι μέχρι το σπίτι του άγνωστου κοριτσιού. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους μαθαίνουν τι είναι πραγματικά η ζωή και η φύση. Όταν φτάνουν όμως στο μικρό χωριό της κοπέλας, συνειδητοποιούν ότι βρίσκονται στο κέντρο μιας συνωμοσίας σχεδιασμένης από την Παγκόσμια Κυβέρνηση και ότι αυτοί είναι οι μόνοι που γνωρίζουν το μεγάλο μυστικό. Μπορούν να σώσουν τη Γη;

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Στη διαπασών

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Στη διαπασών

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΔΙΑΒΑΖΩ

Ο Θανάσης αγαπά το μίσος. Επίσης τρελαίνεται για τη μουσική, αλλά εκνευρίζεται με τους καθηγητές του, τους ξένους και τ' αδέρφια του. Δέρνει τους συμμαθητές του, μαλώνει με τον πατριό του, εγκαταλείπει το σπίτι του, μπλέκεται σε ρατσιστικές οργανώσεις. Προτιμά τη βία, και ό,τι κάνει το βρίσκει σωστό. Βγάζει γλώσσα στη ζωή και τη μουντζώνει. Τι θα γίνει όμως όταν και η ζωή αποφασίσει να του βγάλει τη γλώσσα; Όταν ο ίδιος καταλάβει ότι εκείνο που μισεί περισσότερο είναι το είδωλό του στον καθρέφτη;

Το *Στη διαπασών* είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα, μελωδικό όσο και η μουσική, σκληρό όσο και η εφηβεία. Μιλά γι' αυτούς που αισθάνονται νικητές, ενώ οι άλλοι τούς θεωρούν χαμένους, ή γι' αυτούς που βλέπουν τον εαυτό τους σαν λούζερ, αλλά θέλουν να γίνουν νικητές. Αφορά τελικά και όλους εκείνους που κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι το ίδιο πράγμα που τους «αρρωσταίνει» είναι συγχρόνως η ίδια τους η γιάτρειά. Κυρίως, όμως, είναι ένα βιβλίο για τους νέους που δεν αρκούνται μόνο στο να φαντάζονται τη ζωή τους μέσα από τα τραγούδια που ακούν, αλλά πατάνε το stop, βγάζουν τα ακουστικά και αποφασίζουν να τη ζήσουν.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

Διατίθεται στο
iBookstore